JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 131; 15 August - 21 August
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

LIVIU RADU

Robert BLOCH

Premiile Nebula '95

Premiul Philip K. Dick

Nominalizările pentru premiile Bram Stoker şi BSFA

Premiile Alantykron '95

Laurenţiu Antim TURCU

Muzica sferelor

Discuţie scrisă alternativ de Ionuţ Bănuţă şi Liviu Radu

la o masă de pe terasa de vizavi de redacţie, în prezenţa unei călduri de aproape 40° şi a lui Cătălin Teniţă care alerga după foile luate de vînt

IB- *Iată-te la ce-l de-al doilea medalion, deşi nu cu multă vreme în urmă te plîngeai că nu eşti publicat suficient. Care crezi că este explicaţia acestui fapt?*

LR- Vreţi să vă puneţi bine cu mine. De ce? Veţi fi avînd voi vreun interes... Iar despre faptul că nu-s publicat... E o exagerare. Mă văitam că nu-mi publicaţi lucrările la care ţin eu, ci pe acelea care vă plac vouă... Iar despre medalioane şi interviuri... Cred că se vor sătura cititorii Jurnalului de atîta reclamă pe care mi-o faceţi...

- Consideri că aşa-zisa reclamă nu are o justificare în, hm, calitatea prozei pe care o comiţi? Iar dacă are, care ar fi principalul atu al scrierilor tale? Dacă există aşa ceva. De ce ai o priză destul de scăzută la public?

Modestia e singura calitate a celor care nu au alta. Eu cred că am destule calităţi, aşa că-s convins de valoarea textelor pe care le scriu. Dacă ar fi după mine, sînt mai grozav decît toţi. Principalul atu al scrierilor mele? Sinceritatea. Scriu despre ce-mi place şi cum îmi place. Sînt cam romantic şi sentimental... Şi încerc să spun ceva... Mi-ai mai spus şi altă dată că lucrările mele au întotdeauna o morală, că această morală e destul de evidentă... Aici ar fi principala lipsă a ceea ce am făcut... Dacă voi reuşi să-mi strecor părerile mai discret... Priză scăzută la public? Mie mi se pare că-i destul de mare, poate chiar mai mare decît merit...

- Cum ai defini sefeul generaţiei '90? Crezi că există o generaţie '90 (sau JSF, după cum afirmă Cătălin Ionescu)? Vezi vreo delimitare esenţială faţă de optzecismul ingineresc?

- Generaţia '90 (înţelegînd prin asta toţi autorii care au debutat după '90) au o înclinaţie mai mare spre probleme existenţiale. De aici, alunecarea în fantastic, dezbatere de probleme sociale, teologice, etc. Pe undeva, se ţine pasul cu problemele tratate, din '90 încoace, şi în vest. Nu ne interesează popularizarea ştiinţifică, ci atitudinea omului în situaţii limită. Maniera de exprimare e foarte diferită, de aceea e greu de spus că există o şcoală, o grupare cu un crez estetic. Cei care ne considerăm ca aparţinînd acestei generaţii avem foarte multe lucruri în comun, o anumită atitudine faţă de viaţă... Dacă vreţi, am citit cam aceleaşi cărţi, am văzut cam aceleaşi filme... Adică avem o structură intelectuală asemănătoare, anumite afinităţi... De aici spiritul de grup, de prietenie sinceră, dezinteresată. Între noi nu există concurenţă, tocmai pentru că fiecare scrie altfel. Dacă unul dintre noi are succes la public, nu ne afectează, ne bucură. Orice succes al lui Don Simon, Corn, Haulică, Ana-Maria Negrilă, Pîtea şi cine mai vrei, mă bucură la fel de mult ca unul al meu. Cătălin are dreptate, generaţia '90 datorează imens JSF-ului pentru promovare, publicare, etc. Cu toate lipsurile lui, Jurnalul a făcut pentru SF-ul românesc mai mult decît oricine. Delimitare esenţială faţă de optzecismul ingineresc? Păi *Cassargoz* a lui C.T. Popescu, e prima proză cyberpunk... Al. Ungureanu, cu *Artele marţiale*, n-are nimic ingineresc... Aici e vorba de altceva, lucru manifest în cazul lui Grămescu, Bufniţă şi Dănuţ Ungureanu (şi a altora, ca M.L. Goga, S. Genescu, etc. pe care-i consider mai apropiaţi de noi): scrii pentru că ai ceva de spus, n-ai nevoie de reţete, te exprimi indiferent de condiţii. Sau găseşti scuze pentru a sta de-o parte şi a te baza pe-o glorie trecută... E o chestie de risc: te iei la întrecere cu iepuraşii sau stai pe volumele de altă dată, care se vindeau din lipsă de concurenţă... O manieră inginerească nu strică din cînd în cînd, mai ales că hard SF-ul nostru e cam sărac... Eu nu cred în conflictul dintre generaţii, ci în conflictul dintre persoane. Unele au (sau au avut) nişte interese, SF-ul a fost o cale de a satisface acele interese, iar acum, cînd concurenţa e liberă (şi nu mai aduce nici un profit) descoperă că nu merită să practice un "gen minor". Dar le deranjează că apar alţii, care acaparează atenţia publicului... şi le ameninţă poziţia...

- Aşa cum ne prezinţi tu, apărem ca o gaşcă unită ca un pumn de karateka, da'nu-i chiar aşa. Mai sînt şi unii care se aliniază conform directivelor pruteanice. Şi mai e o chestie: cum dracu' să fi citit aceleaşi cărţi şi să fi văzut aceleaşi filme cînd ne separă zeci de ani?

- La prima întrebare: fiecare e liber să creadă, să spună ce vrea. Dacă publicul e de acord cu ei, atunci noi greşim. Sau nu greşim, dar devenim o grupare elitistă, noi ne citim, noi ne lăudăm, iar în afară de noi nu există nimeni... Capete pătrate au existat întotdeauna. Acum ce vrei, să fim toţi de aceeaşi părere? Iar Doru Pruteanu nu greşeşte în totalitate, spune şi multe lucruri adevărate. Deranjantă e maniera în care-o face... Cît despre cărţi şi filme, ce naiba, chiar acum cîteva minute am discutat despre o grămadă de lucruri pe care le ştii şi tu, chiar dacă eşti de vîrsta fiicei mele...

- Nu mă refeream la mine care sînt o capacitate şi oricum mă "întinereşti" cu vreo şase ani. Ţinteam la chestia aia care poate fi numită licenţios personalitatea individului. Ce crezi că primează: individul, societatea, ambele elemente, antagonismul lor, relaţia dintre ele?

- Să nu deviem de la subiect. Vorbeam de generaţia '90, de autori. Care nu-s chiar atît de mulţi şi-i cunoaştem amîndoi destul de bine.

- Da, da' vezi şi tu că apar tot timpul alţii noi: de curînd a apărut Loţi (Ladisalau Daradici), acum, în tabără, a "explodat" Carmen Maftei pe care-o cunoşteam cu toţii de vreo trei-patru ani. Şi probabil ca mai sînt/vor fi şi alţii. Aşa că chestia cu numărul redus şi fix pică.

- Domnule, vrei cu tot dinadinsul să ai dreptate. Vei fi fiind tu o capacitate, dar hai să terminăm ce-am început. Crezi că generaţia '90 exclude apariţia unei generaţii '95? Sau 2000? Sigur că vor apare mereu alţii, din ce în ce mai buni. Bravo lor, succes în continuare! Generaţia '90 se limitează, vorba lui Haulică, la vreo şapte-opt persoane. Iar între mine şi majoritatea lor diferenţa de vîrstă e ceva mai mică (10-12 ani). Aşa că, vorba rabinului, ambele părţi au dreptate. Însă o afinitate există, nu poate fi negată. Cît despre ce primează... E o chestie interesantă: mi se pare că grupul autointitulat generaţia '90 a încercat să se exprime, în primul rînd, pe sine, nu să se alinieze la o cerinţă publică. Sigur, cînd ajungi la un anumit nivel, cînd începi să devii ambiţios, te interesează şi ce spun ceilalţi. Deocamdată, văd că fiecare din noi îşi păstrează personalitatea, nu face concesii. Astea vor apare cînd vor fi în joc bani... mulţi... Ştii că nu asta sper să obţin din SF, ci modalitatea de a mă exprima, de a-mi dovedi că sînt în stare de ceva... Cînd vor începe editurile să mă momească, oferindu-mi volume în tiraje mari, poate că voi medita şi asupra modalităţii de percepere de către publicul larg... Deocamdată, dacă prietenii din fandom îmi apreciază cîteva texte, lucrul ăsta îmi ajunge. N-o să trăiesc niciodată din SF. Îmi am meseria mea, cariera mea, deci pot să-mi permit să fiu independent. Cînd mă va ameţi gloria... atunci să mă tragi de mînecă!

- Şi acum, în încheiere, te-aş ruga să-ţi exprimi părerea faţă de afirmaţiile făcute de George Ceauşu în tabără cum că ne negăm tradiţia şi, în acelaşi timp, înlăturăm prin orice mijloace modelul american pentru a nu avea şi sefeul românesc "vîrsta lui de aur".

- Eu sînt un adept al modelului american. Depinde despre care vorbeşte domnul Ceauşu: despre cel al anilor '60 sau '90. Şi admir sincer înaintaşii autohtoni: Colin, Rogoz, Bărbulescu-Anania, Kernbach, Săsărman. A-i nega e o prostie. A fi original, a nu fi epigon, e altă problemă. Părerea mea e că mulţi din SF-ul nostru imită modelul francez, care nu merită, în nici un caz, imitat. Am căutat şi caut să fiu la curent cu tot ce se publică în SUA (apropo de recenziile din Asimov's şi Analog, de care am cam uitat...). Aşa că afirmaţia domnului Ceauşu mi se pare îndoielnică sau, în cazul cel mai favorabil, adevărată doar parţial.

- Mai discutăm noi despre astea şi altă dată, da' nu în scris.

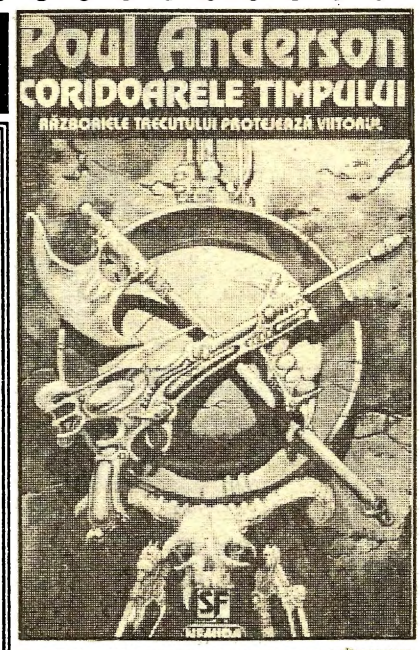

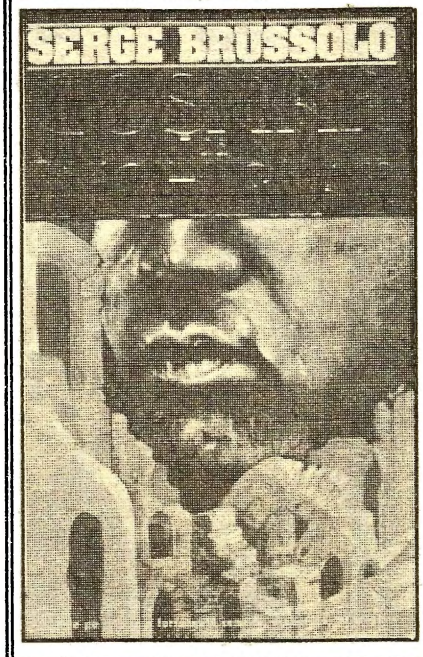

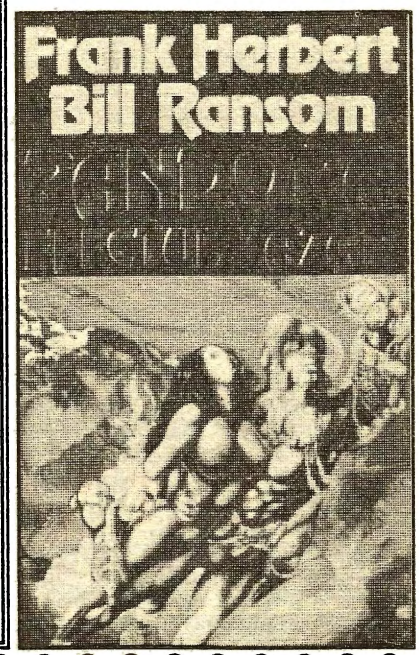

JURNALUL SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ (REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuţ BĂNUŢĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Costi GURGU,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIŢĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere: Ruxandra ROGOJINARU
Corectură: Remus CERNEA, Cătălin TENIŢĂ
Montaj offset: Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA, PO BOX 33-35, telex 11995, Telefax 3129432, Bucureşti - România, Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Editat de S.C. JURNALUL S.A.

Tipărul executat la INTACT

Premiul Atlantykron 1994

Spre Ierusalim

Liviu RADU

Grupul fusese selectat din cauza lui Giulio.

Dar nici Giulio, nici ceilalţi nu ştiau acest lucru. Nici măcar că fuseseră selectaţi.

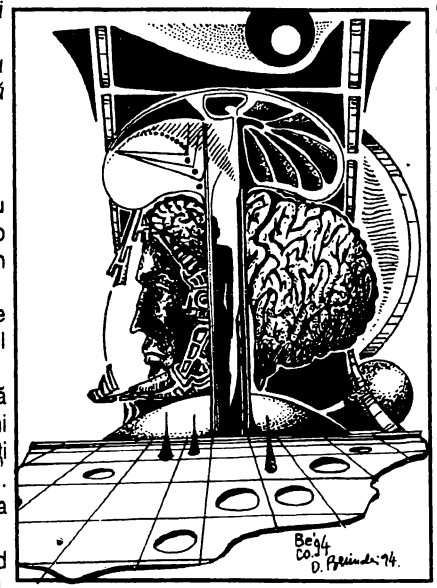

- Îmi permiteţi, respectabile frate, să vă ajut?

Fratele Laurentio se întorsese şi văzuse un flăcău înalt, voinic, cu figura blîndă şi naivă ce strălucea de-o lumină interioară. Aruncase fînul din furca de lemn în faţa cailor şi răspunsese, oftînd:

- Dacă nu ţi-e teamă să te murdăreşti şi scîrbă de miros, strînge bălegarul în doniţa aia, apoi zvîrle-l peste bord...

- Scîrbă n-are cum să-mi fie, frate, pentru că toată viaţa am rînit la grajduri, iar mirosul de bălegar îmi place... Animalele sînt mai bune ca oamenii, te poţi înţelege uşor cu ele... Mănîncă doar iarbă şi grăunţe... Lucruri nespurcate... mai adăugase el, luînd lopata lată şi începînd să adune gunoiul într-un colţ.

Au robotit împreună, fratele Laurentio hrănind animalele, iar flăcăul cel voinic, cu figură de copil, curăţînd ţarcul de lemn de pe punte. Împrejmuirea era acoperită cu o prelată, să apere armăsarii de rasă, de ploaie sau de soarele prea puternic.

În timp ce munceau, vorbeau liniştiţi, fără grabă, ca nişte vecini ce-şi dădeau o mînă de ajutor.

Grafică Octavian Berindei

- Ce cauţi pe galeră, băiete? întrebase călugărul. Te-am văzut ieri la vîsle... E adevărat, nu erai în lanţuri...

- Aşa m-am înţeles cu căpitanul, că bani n-am. Să mă ducă pînă la Constantinopol, iar eu să muncesc. Să trag la vîsle, cînd nu bate vîntul... Azi am noroc, pînzele-s umflate, vîslaşii se odihnesc.

- Şi cu ce treabă la Constantinopol? se interesase fratele.

- Apoi cum? Cînd toată creştinătatea s-a ridicat să-i alunge pe păgîni din Locurile Sfinte, eu să am grijă de vaci? C-a fost şi la noi în sat părintele Pietro, de ne-a vorbit! Mie mi-au dat lacrimile la gîndul că mormîntul Mielului se află în mîna necredincioşilor. Ştiţi, adăugase el, cu un zîmbet larg, plin de lumină, eu am iubit întotdeauna Pruncul... De mic copil... Cînd mă duceam la biserică şi priveam icoanele simţeam aşa, un fel de căldură... de nu mai ştiam de mine... Şi mi-a plăcut să mă rog. În felul meu, că n-a avut cine să mă înveţe... Vorbeam cu Pruncul şi-i povesteam de toate celea, iar el îmi răspundea şi mă sfătuia...

- Şi ce te sfătuia? întrebase fratele Laurentio, cu un strop de suspiciune.

- Să fiu bun şi să iert... Să rabd, să îndur, pentru că mă va primi lîngă el... Dar eu ştiu că-s păcătos şi nu merit, încheiase cu tristeţe flăcăul.

- Şi ce păcate ai tu, băiete, zîmbise călugărul, un bărbat matur şi aspru, care, probabil, văzuse multe înainte de a se adăposti între zidurile mînăstirii. Ai umblat după fete? Îţi place băutura? Ai mîncat de dulce în post?

- Nu! făcuse indignat băiatul. Nu, oftase el apoi. Păcatul cel mare e trufia, aşa ne-a spus părintele Matheo, la predică... Iar eu sînt trufaş, pentru că-mi închipui că Mielul cel bun vorbeşte cu mine, un cioban oarecare... Însă mi-e atît de drag, exclamase el cu o asemenea sinceritate, încît bărbatul se simţise emoţionat. Aş fi în stare să mă jertfesc pentru el! Nu-s învăţat, n-am avut cum să mă duc în ţara păgînilor şi să-i îndrum pe calea cea dreaptă, iar în mînăstire n-au vrut să mă primească...

- De ce? îşi continuase interogatoriul fratele Laurentio.

- Pentru că-s copil al nimănui... M-au găsit nişte ciobani, la marginea pădurii. Născut din păcat, părinte, şi lepădat de o mamă ce încerca să-l ascundă... Aşa că am ajuns şi eu cioban. Dar fratele Pietro ne-a spus că oricine se duce în Ţara Sfîntă, să lupte împotriva cîinilor de păgîni, va fi iertat de toate păcatele! Aşa că am lăsat vitele şi m-am dus în Genova. Am rătăcit prin port, încercînd să mă angajez ca slugă sau grăjdar la vreun cavaler cruciat, dar nimeni n-a avut nevoie de mine... Pînă l-am găsit pe căpitanul galerei ăsteia, care nu putea pleca pentru că nu avea destui vîslaşi. Şi-am făcut tîrgul cu el. Să trag la rame, să îndur biciul ca orice rob, pînă vom ajunge la Constantinopol. Numai că nu m-a pus în lanţuri, iar cînd nu se vîsleşte sînt liber să ies pe punte, să respir aer curat... Că acolo, în cală, e o duhoare...

- Şi după ce-o să ajungi la Constantinopol, ce-o să faci?

- Domnul o să mă îndrume! răspunse plin de încredere flăcăul. N-o să mă lase! O să găsesc vreun grup de cruciaţi să mă primească alături de ei. C-am auzit că şi oameni sărmani s-au pornit, alături de sihastrul Pietro, spre Tara cea Sfîntă... Mi-oi găsi un loc printre ei... Domnul e mare, n-o să mă părăsească!

Astfel făcuse cunoştinţă Giulio cu fraţii Ordinului Sfîntului Joachim. Fratele Laurentio îi povestise despre el stareţului, părintele Gabriel, iar acesta îl urmărise pe ciobănaş tot timpul călătoriei. Îi plăcuse băiatul. Era muncitor, supus, ascultător şi harnic. Şi, mai ales, plin de credinţa aceea naivă, pură, profundă, instinctivă, care generează sfinţi şi martiri. Părintele Gabriel ştiuse de la început ce voia, dar aşteptase să se convingă că făcuse alegerea potrivită. Drumul pînă la Constantinopol era lung, avea timp să se lămurească. Nu trebuia să se grăbească.

Fraţii Ordinului Sfîntului Joachim nu erau mulţi. Doar douăzeci şi trei. La început fuseseră douăzeci şi cinci, dar doi

muriseră pînă să se îmbarce pe galeră. Unul de boală, celălalt căzînd de pe cal, în timp ce învăţa să mînuiască lancea în galop.

Abaţia Sfîntului Joachim fusese bogată din timpuri străvechi. Întemeiată de comitele Joachim, însoţitor al împăratului Carol cel Mare, ce-o ridicase şi înzestrase din belşug, "pentru a avea cine să se roage pentru izbăvirea păcatelor mele cele grele săvîrşite în timpul războiului cu longobarzii", cum zicea în actul de donaţie, o numise după sfîntul lui protector, care-l ridicase la ranguri înalte, îi adusese bogăţie şi noroc în război. Tatăl Fecioarei fusese un om modest, dar cel ce-i purta numele, un războinic trufaş şi violent, care se speriase singur de ceea ce fusese în stare să săvîrşească la mînie, sperase ca, ridicînd mînăstirea şi înzestrînd-o, să aibă cine să-i pună o vorbă bună pe lîngă Madonă.

Abaţia avusese de la început un număr fix de călugări. Doar cincizeci. Iar cînd valul credinţei împinsese zeci de mii de oameni spre răsărit, călugării mînăstirii nu rezistaseră şi, poate sub influenţa obscură a războinicului fondator, hotărîseră să-şi aducă şi ei jertfa pentru cauza sfîntă. Abatele, părintele Gabriel, decisese înfiinţarea unui ordin religios, restrîns, la care să participe doar membrii comunităţii. Alesese jumătate din călugări, pe cei mai în putere, îi înarmase şi-i antrenase (gurile rele ziceau că, înainte de a se ascunde în spatele zidurilor groase ale mînăstirii din munţi, fusese unul dintre apropiaţii împăratului Heinrich...). Obţinuse uşor bula papală, îşi luase cavalerii-călugări şi se îmbarcaseră pe o galeră genoveză ce urma să-i ducă pînă la Constantinopol, unde să se alăture forţelor principale ale cruciaţilor.

Toate aceste informaţii se găseau în dosarul întocmit de Mortimer.

Navigaseră îndelung, vremea bună alternînd cu furtuna, iar Giulio avusese destul timp să se împrietenească bine cu fratele Laurentio.

Într-o dimineaţă, dinspre orizont apăruse o galeră, ce se apropia iute. Căpitanul dăduse alarma. Marinarii se strînseră pe punte, cu arcurile şi săbiile scurte, late, pregătite. Cavalerii-călugări se aliniaseră şi ei alături. Se liniştiră însă văzînd drapelul sfîntului Marco.

Galerele se apropiară una de cealaltă, iar căpitanii schimbară saluturile de rigoare.

- Ce mai e nou în Constantinopol? întrebă genovezul.

- Împăratul bizantin a aprobat trecerea cruciaţilor în Asia Mică, îi strigă venetianul. Armata creştină a cucerit deja Antiohia şi coboară spre sud, spre Locurile Sfinte! Victorie, fraţi întru credinţă! Mare victorie!

Călugării-cavaleri căzură în genunchi. Din piepturile lor se înălţă, răsunînd peste întinsul mării, un imn de slavă adus Atotputernicului. În cală, Giulio, care trudea la vîsle, şoptea rugăciunile lui fără noimă, cu figura luminată de-un zîmbet de pe alt tărîm:

- Venim, Pruncule! Venim, şi a Ta va fi împărăţia! Atît în cer, cît şi pe pămînt!

După ce rostise, cu glas scăzut, o rugă scurtă în latină, abatele Gabriel se apropie de căpitanul genovez şi-i zise:

- Seniore, avem ceva important de discutat.

- Poftiţi în cabină, prea-sfinte...

- Putem vorbi şi aici. Voi fi scurt. Ne-am înţeles să ne duci la Constantinopol. Sperăm să trecem în Asia Mică împreună cu celelalte trupe. Din moment ce armata a plecat, nu cred că mai avem ce căuta acolo. Bănuiesc că bizantinii au fost încîntaţi să scape de mulţimea soldaţilor şi nu cred că ar vedea cu ochi buni apariţia altor forţe. Iar noi, fiind puţini, s-ar putea să avem necazuri cu ereticii greci. Cred că ar fi mai bine să ne debarci pe ţărmul Asiei Mici, într-un loc din care să putem ieşi în întîmpinare avangărzii cruciate. Vom avea astfel ocazia să participăm la lupte şi să ne spălăm de păcate. De nu, s-ar putea să ajungem prea tîrziu, după ce s-a sfîrşit războiul...

Căpitanul făcu o mutră gînditoare, şovăitoare. De fapt, era încîntat de propunere. O dată galera golită de cai şi călăreţi, ar fi ajuns mai repede în Bizanţ, unde probabil că se îngrămădeau prăzile luate de la păgîni şi care se vindeau, acum, pe nimic... După ce tăcu îndeajuns pentru a nu-şi da pe faţă încîntarea, răspunse tărăgănat:

- Prea sfinte, asta înseamnă schimbarea cursului... Să navighez în nişte ape pe care nu le cunosc... Poate nimerim peste galerele barbarilor... Oricum, voi lungi durata călătoriei. Iar dumneavoastră nu ştiţi ce vă aşteaptă pe ţărm... Poate că-i sigur să mergeţi la Constantinopol...

- Cît? întrebă scurt starețul.

Tîrguiala se sfîrşi repede, pentru că abatele Gabriel trata problemele băneşti ca un mare senior: zvîrlea cu banii, fără să-şi facă griji. Avea de unde...

Iar galera îşi schimbă cursul spre est.

- Mai vreau ceva, se întoarse din drum abatele. O dată cu noi o să coboare şi băiatul acela de la vîsle. Giulio.

- Dar, prea sfinte, am o înţelegere cu el... Şi nu pot să mă lipsesc de vîslaş...

- Ba poţi. Galera va fi mult mai uşoară după ce-o să coborîm. Iar un om în plus sau în minus nu contează. Şi la cît ţi-am plătit...

Căpitanul se mulţumi să facă o plecăciune. Într-adevăr, chiar şi aşa, tîrgul rămînea foarte avantajos.

Acum navigau iute, vîslaşii grăbiră ritmul, mînaţi de bici. Şi, de parcă Domnul ar fi fost alături de ei, o briză uşoară umflă pînza, mărind viteza. Căpitanul abia aştepta să scape de pasageri, aceştia abia aşteptau să se vadă pe pămîntul Palestinei...

Nu reduseseră ritmul nici în timpul nopţii. Luna plină strălucea pe cerul senin, luminîndu-le calea. Iar nava gonea, gonea, grăbită să-şi împlinească destinul.

În zori, ţipetele stridente de pescăruşi îi strînseră pe punte.

În lumina slabă a crepusculului se zărea linia întunecată a ţărmului, dominată în depărtare, spre nord, de munţi înalţi.

Sosiseră.

Apoi, de dincolo de orizont, reflexul sîngeriu al răsăritului. Şi, brusc, invazia de lumină puternică, victorioasă, ca un strigăt de bucurie...

Acum se vede limpede plaja întinsă, goală, dincolo de care se întindea o pustietate galbenă, ce reflecta soarele în mii de grăunţe sticloase de nisip...

Căpitanul grăbi acostarea, pregătind din timp rampa de debarcare a cailor. Era hotărît să-şi lase cît mai iute pasagerii pe ţărm, înainte ca paza de coastă arabă să dea alarma şi să se pomenească înconjurat de corăbii şi bărci pline cu păgîni înarmaţi pînă-n dinţi.

Oameni şi cai coborîră pe podul de scînduri aruncat în apa puţin adîncă de lîngă mal, bălăcindu-se în saramura vălurită, alunecînd pe fundul nisipos. În grabă, tot mai în grabă, gîfîind din greu, se tîrîră prin apa pînă la genunchi spre plaja întinsă, împleticindu-se sub greutatea armelor şi sacilor cu provizii. Ştiau că, dacă duşmanul îi izbea acum, erau pierduţi. Din fericire, tărmul rămase pustiu. Nici un călăreţ în alb, cu suliţă subţire, pe dunele de dincolo de plajă.

Primul ajunse pe ţărm Giulio, deşi căra în spate doi saci grei. Se aruncă la pămînt, lepădînd povara şi sărută lutul încins:

- Mulţumescu-ţi, Doamne, că mi-ai dat bucuria să ajung în Ţara în care Ţi-au călcat picioarele! Acum pot să mor. Doar atît îţi mai cer: să faci să tîrăsc după mine cît mai mulţi dintre păgînii care Ţi-au spurcat mormîntul!

În urma lui, şiroind de apă, cai şi cavaleri în cămăşi uşoare de zale, cărînd sacii cu echipamentul greu, de luptă, şi lăncile lungi.

Părintele Gabriel, fără să le lase o clipă de odihnă, îi aranjă imediat în formaţie de apărare, gata să respingă orice atac neaşteptat. Iar după ce-şi uniră glasurile într-o rugăciune umilă, cu ochii plini de lacrimile bucuriei împlinirii, se pregătiră de marş. Îşi puseră armurile, şterseră caii de apa sărată şi-i înşeuară, apoi porniră spre locul în care se afla, după părerea lor, Ierusalimul.

Giulio, care primise, spre uimirea lui, un cal, o armură cu tot felul de arme pe care nici nu ştia a le mînui şi o pelerină lungă, albă, pe care era trasată o cruce roşie, cu bara transversală mai lungă, întoarse capul spre marea pe care abia o părăsiseră.

Galera se îndepărta în grabă de ţărm. O jucărie măruntă ce alerga pe valuri...

Se alătură grupului ce înainta lent prin nisipul fierbinte, în urma abatelui ce ţinea ridicată în mînă lancea de care era prins un drapel alb, cu aceeaşi cruce roşie.

Caii fornăiau încet, respirînd aerul fierbinte, uscat, atît de diferit de cel sărat şi umed, cu care se obişnuiseră. Păşeau cu grijă, nevenindu-le să creadă că pămîntul pe care călcau nu se legăna continuu, ca puntea navei...

- *Cred că-i momentul să efectuăm transferul, zise Davidson.*

- *Ai dreptate, îi răspunse Mortimer. După investigaţiile mele, peste o jumătate de oră, după ce vor trece de primul şir de dune, vor nimeri peste o coloană arabă ce se îndreaptă spre nord. În bătălia care va urma, nu va scăpa nici unul. Mahomedanii nu vor lua nici un prizonier, ca răspuns la felul în care s-au purtat cruciaţii în Antiohia. Deci, nici un pericol!*

- *Ştim că ţi-ai făcut treaba conştiincios, bombăni Morrison. Şi cunoaştem toate amănuntele astea. Am citit şi noi dosarul. Fă naibii transferul şi să vedem ce-o ieşi de data asta!*

Mortimer zîmbi satisfăcut. Ştia că Morrison îl invidia. Asta însemna că făcea treabă bună. Încă rînjind, lansă comanda de efectuare a transferului.

Mergeau încet, prudenţi, doritori însă să iasă din întinderea de nisip de lîngă plajă, în care copitele cailor grei se cufundau.

Cu toate că soarele abia răsărise, armurile se încinseseră deja. Nu îndrăzneau să

le scoată. Ridicaseră doar vizierele coifurilor.

Deodată, soarele se întunecă, în jur aerul se învîrteji, ca o spumă neagră ce se rotește într-o vîltoare, iar în locul căldurii moleșitoare, asupra lor se abătu un frig turbat.

Se înghesuiră unii în alții, tremurînd ca o turmă de oi prinsă de viscol.

Întunericul dispăru, la fel de brusc. În locul lui, o lumină verzuie, ce curgea din doi sori verzi ca smaraldul, de pe cerul neguros, ca un lan de grîu abia ieșit din iarnă. Ceața verzuie, lipicioasă, rece, pătrundea prin crăpăturile armurilor, înțepenindu-le brațele.

Caii nechezară, îndureraţi. Se sufocau: Încercau să respire și nu puteau.

Giulio se uita în jur. Nisipul galben, lucind în soare, dispăruse. În locul lui, cît vedeai cu ochii, o mlaștină ce bolborosea intermitent, lăsînd să iasă la suprafață bule mari, rotunde, care se spărgeau cu zgomot, slobozind aburi verzi, ca niște tentacule ce se topeau în ceața care-i înconjura.

Apoi simți duhoarea. Un miros de hoit, ce-ți tăia răsuflarea. Înțelese de ce caii nu mai puteau să respire, pentru că și el se sufoca. Îl cuprinse o ameteală ciudată, adormitoare, care-l împiedica să gîndească, să se miște... Ceilalți păreau a fi în aceeași stare. Înlemniți, cu ochii holbați, în care se citeau uimirea, spaima, durerea, chinul...

Din străfundurile minții se ridică greu înțelegerea. O capcană a Celui Viclean! Dornic să nu-i lase să-și facă datoria...

Se străduí să spună o rugăciune, dar buzele și limba nu-l ascultau, înțepenite de frigul aspru, nepămîntesc... Iar ceața verde se tîra spre ei, ca o fiară lacomă, nesătulă, în zgomotul sec al bulelor ce se spărgeau la suprafața mlaștinii...

Făcu un efort deosebit, concentrîndu-și toată energia în mîna dreaptă, care scăpase hățurile. Cu greu, de parcă ar fi avut atîrnate de degete pietre de moară, reuși să-și ridice brațul, să-și atingă fruntea cu falangele înghețate... Apoi continuă gestul, lăsînd mîna inertă să-i cadă spre piept. Încăpățînîndu-se, strîngîndu-și disperat puterile, reuși să ducă mîna în sus, spre umărul drept, apoi s-o arunce spre cel stîng, rostind în gînd, pentru că gura nu-l asculta, cuvintele sacre: "În numele Tatălui, al Fiului și Spiritului Sfînt, Amin!"

În clipa în care degetele îi atinseră umărul stîng, iar gîndul țipase disperat "Amin!", vîltoarea verde se văluri, ca gonită de un uragan, cei doi sori verzi se stinseră și mlaștina erupse în clocot. Frigul se strînse, se ghemui, țîșnind de sub armură, iar degetele începură să-l furnice. Buzele țepene se mișcară cu putere, ca scăpate dintr-un vîscos, iar din gît îi țîșni, într-un strigăt răgușit, cuvîntul pe care se străduise cu greu să-l rostească:

- AMIN!

În jur, ca scăpate de sub un voal ce le acoperise, izbucniră dunele de nisip. Aerul cald, înăbușitor, îi pătrunse în gîtlejul uscat, care-l ardea, ca un balsam mîngîietor. Pe cer, soarele își dezlănțuise din nou sulițele arzătoare.

Lîngă el, ceilalți călugări gîfîiau, sorbind cu poftă aerul fierbinte. Caii căzură în genunchi, iar călăreții se prăbușiră din șa.

Rămaseră un timp în nisipul încins, apoi abatele Gabriel își reveni și spuse, cu voce dogită:

- Mare e credința ta, băiete! Dumnezeu te-a ales pentru fapte mari, pentru că doar tu ai reușit să ne scapi din vraja demonului, aliatul de nădejde al păgînilor...

Apoi, după ce se închină cu greu, adăugă, cu vocea încă răgușită:

- Vom face tabăra aici, să ne odihnim după încercarea prin care am trecut...

←🌴↑🌴→*

- Cît a durat? se interesă Mortimer.

- Numai douăsprezece secunde, îi răspunse Morrison.

- Doar atît? se miră Davidson. Am avut impresia că a trecut o veșnicie... Cum de-au scăpat de vaporii otăviți de pe Merola?

- Așa cum au scăpat și ceilalți, mîrîi Mortimer. Douăsprezece secunde... Poți scoate ceva din asta, Jack?

- Deocamdată nimic. Durata n-are nici o legătură cu numărul persoanelor din grup. E un timp destul de bun, dar nu cel mai bun. Nu reușesc să găsesc nici o logică... Oricum, să vedem ce-o să se întîmple mai departe... Mă înnebunește gîndul că nu găsesc nici o explicație, se enervă Morrison. Ai vreo părere, Brad?

- Poate, oftă Mortimer. Însă-i prea absurdă ca să ți-o spun. De acord cu tine, să vedem ce-o să urmeze! Rămîi de gardă, Dick?

- Rămîn, se resemnă Davidson. Cine mă schimbă?

- Eu, se oferi Morrison. Hai la culcare, Brad...

←🌴↑🌴→*

Se treziră în zori, odihniți și refăcuți. Strînseră corturile, hrăniră caii cu ultimele grăunțe, apoi se strînseră în jurul părintelui Gabriel, care oficie slujba de dimineață.

Încălecară și porniră spre dunele înalte, ce se întindeau spre orizont.

Soarele se înalțase și-și încerca săgețile pe ei. Îi izbea încă slab, ricoșînd în strălucirea platoșelor sau înfundîndu-se în pelerinele albe, cu cruce... Deveneau din ce în ce mai puternice...

Nu discutară despre încercarea prin care trecuseră, de parcă ar fi fost ceva normal. Părintele Gabriel îl chemase pe Giulio lîngă el, în fruntea grupului. Călăreau alături, tăcuți. Tînărul aștepta răbdător ca abatele să-i spună ce dorea de la el. Dar acesta tăcea... Apoi, oftînd, zise:

- Nu știu unde sîntem, Giulio. N-am dat de nici un drum. Unde o fi armata noastră? Mi-e teamă să nu ne rătăcim în pustietate... Proviziile s-au terminat... Apă mai avem doar pînă la prînz... Noi putem răbda, dar caii...

- Nu mi-e teamă, părinte, răspunse Giulio, plin de încredere. Domnul va avea grijă de noi, sînt sigur!

Bărbatul matur, trecut prin multe, îl privea ciudat. Apoi încrederea băiatului păru să i se transmită și lui, pentru că zîmbi și dădu pinteni calului. Urcară cu greu prin nisipul alunecos, care fugea de sub picioarele cailor, pînă în vîrful dunei. Se opriră și scrutară zona din jur.

- Priviți! exclamă Giulio, arătînd în față, un pic spre dreapta, unde se vedea un petec de verdeață.

- O oază! se bucură staretul. S-ar putea să fie locuită! se îngrijoră el îndată. Poate e sediul vreunei garnizoane... Să ne apropiem cu prudență.

N-aveau de ce să-și facă griji. Oaza era pustie.

Un lac mic, cu apă limpede, în jurul căruia creștea iarbă deasă, suculentă. Copaci stufoși, plini de roade...

Descălecară și adăpară caii însetați, apoi îi lăsară să pască în voie. Se duseră spre pomi, să le guste roadele.

- Smochine! strigă încîntat fratele Stephan, un german înalt, blond.

Se repeziră cu toții să se înfrupte, apoi începură să strîngă fructele dulci în saci, gîndindu-se la drumul care-i aștepta.

După ce-au umplut burdufurile cu apă, s-au pregătit de plecare. Giulio, care cercetase toată oaza, veni încîntat:

- Părinte, de dincolo de copaci începe un drum pietruit. Duce spre răsărit. Dacă n-o fi chiar drumul spre Ierusalim, măcar ne va scoate spre vreun oraș în care să aflăm încotro trebuie s-o luăm...

Porniră mai departe. Mai încrezători ca înainte.

←🌴↑🌴→*

- Ai văzut smochinele? întrebă Davidson.

- Da, îi răspunse Morrison, luîndu-și ochii de pe ecran: Erau uscate și presate. Așa cum le aduc negustorii în Europa, nu așa cum arată proaspete... Ciudat, credeam că în Italia creșteau smochini...

- Nu uita că mînăstirea Sfîntului Joachim se află în nord, spre granița cu ducatul Tirolului, în munți. Ați văzut forma frunzelor? întrebă Mortimer. Semănau cu cele de viță de vie, doar că erau mult mai mari.

- Ai vreo explicație, Brad?

- În Geneză se spune că, după ce au descoperit că sînt goi, Adam și Eva și-au făcut straie din frunze de smochin. În Europa, tradiția cerea ca sexul statuilor sau picturilor să fie ascuns de o frunză de viță. Cred că li s-a părut normal ca frunzele să aibă aceeași formă, din

moment ce îndeplinesc aceeaşi funcţie...

- Mda, mormăi Davidson, nu tocmai convins.

Cei mai încîntaţi de descoperirea drumului erau caii. Mergeau ţanţoşi, bocănind cu potcoavele pe lespezile de piatră. Se săturaseră de umblatul prin nisipul încins, în care li se cufundau copitele...

Drumul, pustiu, nu trecea prin nici un fel de localităţi. Călătoreau de două zile şi nu întîlniseră pe nimeni. În jur, vălureala de dune, întinzîndu-se spre depărtări, obosea privirea prin monotonie. Căldura te îndemna la picoteală...

Nici urmă de cruciaţi, nici urmă de mahomedani...

Şi nici urmă de Ierusalim.

- De cît timp merg aşa?

- De trei săptămîni.

- Totuşi, după timpul lor, n-au trecut decît două zile...

- Şi ce-i cu asta? Ştii doar că timpul e relativ!

Seara, după ce-şi făcuseră tabăra la marginea drumului şi mîncaseră, se strînseră să se sfătuiască. Drumul prin pustietate părea fără sfîrşit. Ce aveau de făcut? Direcţia părea bună, dar dacă se înşelau? Dacă treceau pe lîngă Ierusalim şi se înfundau în deşert, sau în zonele populate, puternic apărate, dinspre Damasc?

Părintele Gabriel încheie discuţia, gînditor:

- Să ne rugăm Domnului să ne lumineze. Noaptea e un sfetnic bun. Poate am greşit că nu ne-am dus la Constantinopol... Acolo am fi găsit călăuze şi îndrumări... Să avem încredere în mila Celui de Sus. Rugaţi-vă, fiii mei, ca măcar moartea noastră să fie slava Mîntuitorului, să nu pierim zadarnic prin nisipuri...

Apoi îngenunche în faţa cortului, rămînînd cu capul plecat. Ceilalţi îl imitară. Se rugă în tăcere, îndelung... După un timp se ridică şi intră sub cort, urmat de mulţimea fraţilor. Doar Giulio rămase în genunchi, fără să scoată un cuvînt, cu gîndurile spre alte sfere, pînă răsăriseră stelele...

Nisipul cald dogorea încă, dar aerul se răcise.

Cutremurat de un fior, flăcăul intră şi el sub acoperişul de pînză.

Tăcerea ireală, netulburată de nici un sunet, se întinsese ca un linţoliu negru, în întunericul înţepat doar de sclipirea slabă a aştrilor.

Fratele Andreo rămăsese de pază, statuie nemişcată, scînteind slab a armură şlefuită ce oglindea străluciri pale, îndepărtate...

În zori, se treziră iute şi se rugară din nou. Nu atît din obligaţie călugărească. Din credinţa sinceră ce-i împinsese să ia armele. Din dorinţa de a ajunge pe tărîmul pe care-l visau şi pe care voiau să-l elibereze. Din nevoia de a căpăta încredere. Iar ruga le-a adus elan şi le-a împrăştiat spaima ce-i cuprinsese seara, odată cu întunericul deplin, tovarăş al celui viclean...

Au pornit mai departe veseli, încrezători. Caii, odihniţi, galopau uşor în aerul ce păstra încă răcoarea nopţii. Drumul urca lin, spre vîrful unei coline.

Abatele Gabriel, care călărea în frunte, ca de obicei, se opri brusc pe culme şi-i aşteptă pe ceilalţi. Rămaseră acolo, înghesuiţi, privind în valea ce se întindea în faţa lor.

Printre dunele întinse de nisip îşi făcuse loc o pădure deasă, cu o verdeaţă de-o prospeţime uimitoare. În spatele ei, o cetate uriaşă, cu ziduri înalte, puternice, pline de creneluri şi tunuri. Înapoia lor se vedeau turle ascuţite, acoperişuri strălucind roşu a ţiglă nouă...

- Ierusalimul! oftă Giulio, iar ceilalţi tresăriră.

Nu-şi dăduseră seama că tăcuseră cu toţii, copleşiţi de uimire şi fericire.

- Glorie! se înălţă vocea abatelui. Glorie ţie, Doamne! iar călugării cavaleri i se alăturară în imnul tumultos, de slavă a Celui Atoateziditor.

Cîntul răsuna puternic, ca într-o catedrală imensă, intonat parcă de mii de guri...

- Ceva nou? se interesă Mortimer.

- Nimic nou. Oraşul seamănă mult cu Genova. Turnurile aduc însă cu cele din Nürenberg.

- Nu-i de mirare. Majoritatea călugărilor n-au văzut alt oraş, în afară de Genova. Iar starețul, probabil, dacă-i adevărat ce scrie în dosar, a cunoscut Nürenburgul...

Se îndreptau spre oraş. Trecuseră prin pădurea deasă, de stejari bătrîni şi brazi înalţi, fără să se oprească. În faţa zidurilor se întindea un spaţiu larg, neted, acoperit cu iarbă deasă, scurtă, ca un covor bătătorit.

Cetatea se rezema de muntele din spate. În faţă, un şanţ larg, plin cu apă.

Se opriră la marginea cîmpului. Auziră trompete sunînd alarma, iar pe creneluri apărură arcaşi. Apoi scîrţîitul podului mobil ce cobora şi al porţii ce se deschidea. Dintre ziduri se scurseră afară, iute, cete de călăreţi pe cai negri, fluturînd flamura verde a profetului mincinos. Goneau spre ei, agitînd lănci şi săbii ciudate, late încovoiate. Strigau cuvinte de neînţeles, într-o limbă barbară, guturală, dezgustătoare.

Fără să stea pe gînduri, cei douăzeci şi patru de cavaleri cu mantii albe îşi întinseră lăncile şi se avîntară în întîmpinarea duşmanului. Cele două grupuri se izbiră într-un troznet nebun de lănci lovind în scuturi, de lemn sfărîmat, de trupuri zvîrlite din şa...

Giulio îşi frînsese lancea de la prima ciocnire. Lăsase de-o parte sabia, pe care nu ştia s-o mînuiască prea bine şi apucase ghioaga grea, cu măciulie ţepoasă de oţel. Izbea în jur, lovind călăreţii în negru şi verde, parînd cu mînerul de metal muşcăturile iataganelor...

Apoi, deodată, zgomotul turbat se opri. Se auzea doar fornăitul cailor şi gîfîitul greu al luptătorilor. Duşmanii zăceau, cu toţii, la pămînt. Cîţiva cai fără călăreţi alergau bezmetici pe cîmp...

Rămaseră o clipă, privind chipurile îngrozitoare ale celor cu care luptaseră. După aceea îşi ridicară ochii spre abate. Figura acestuia se schimbase. Dispăruseră toată bunătatea şi blîndeţea aspră. În locul lor, o hotărîre deplină, inumană, de luptător decis să învingă. Le făcu semn cu spada să-l urmeze şi-şi mînă calul înspumat spre poarta deschisă a cetăţii.

Apărătorii, uimiţi de victoria grupului minuscul, reacţionară cu întîrziere. Totuşi la timp... Cînd potcoavele cailor în goană atinseră scîndurile groase ale podului mobil, grilajul de fier se prăvălise deja, astupînd deschizătura din zid.

Călăreţii buluciţi pe punte abia apucară să se ferească de valul de smoală şi ulei încins ce se prăvălea de sus, din creneluri.

Se retraseră încet, la adăpostul scuturilor mari, în care răpăia grindina de săgeţi ce curgea de pe ziduri. Cînd ajunseră în afara bătăii armelor duşmane, părintele Gabriel oftă şi zise:

- Ne întoarcem în pădure şi facem tabără acolo. Va trebui să luăm cetatea cu asalt. Să ne apucăm să construim maşini de asediu şi-un berbece, ca să sfărîmăm porţile... Domnul n-a vrut să ne dăruiască o victorie uşoară...

- Ai văzut cum arătau soldaţii ieşiţi din cetate? se interesă Morrison. Nu semănau deloc a arabi...

- Unii nici a oameni nu semănau, rînji Davidson. Nasuri în formă de trompă, colţi ca de mistreţi... Cei mai umanoizi arătau a caricaturi de negri, cu buze extrem de groase şi cercei mari în nas. Unii aveau trei braţe...

- Călugării ăştia sînt tare ignoranţi, mîrîi Mortimer. Habar nu au de Palestina şi de locuitorii ei. În mintea lor, mahomedanii sînt nişte monştri care n-au nimic omenesc. Se aşteptau la asta! N-aţi observat, n-au avut nici un fel de reacţie! Nici de spaimă, nici măcar de mirare! Totul li se pare normal!

Se făcuse seară, iar luptătorii se strînseră lîngă focul de tabără, oblojindu-şi rănile. Nici unul nu scăpase nevătămat. Giulio avea un cucui zdravăn, iar mîna strîngă plină cu arsuri. Alţi fraţi fuseseră atinşi de săgeţi sau lănci, opăriţi sau tăiaţi de iatagane. Din fericire, nu fusese ucis nici unul.

Încercaseră zadarnic să ia cetatea cu asalt. Erau prea puţini şi nu reuşiseră să se cţere pe ziduri, nici să sfărîme poarta. Degeaba construiseră un turn mobil, de înălţimea zidurilor, pe care-l împinseră spre cetate. Mahomedanii reuşiseră să-l incendieze, cu săgeţi cu smocuri de paie aprinse în vîrf. Berbecele făcut din trunchiul gros al unui stejar se rupsese după primele lovituri în poarta grea. Nu avuseseră din ce să-i facă un cap tare, din metal... Apoi valurile de ulei încins şi smoală topită îi izgoniseră de lîngă întăriturl. Iar asediaţii trimeseseră val după val de uriaşi înarmaţi cu lănci şi măciuci, care-i hărţuiseră tot timpul...

Zi de zi reluaseră atacul, zi de zi fuseseră respinşi. Încrederea din prima zi scăzuse. Se părea că Domnul nu-i considera demni să intre în Cetatea Sfîntă. Sau că trebuiau să-şi răscumpere păcătele prin chinuri îndelungi... Asediul se transformase într-o treabă de rutină, în care se repetau de fiecare zi aceleaşi lucruri, neschimbate...

Oboseala începuse să-şi spună cuvîntul. Şi rănile. Nu mai puteau lupta ca la început. Duşmanii erau mulţi, iar numărul lor nu scădea. Stăteau pe ziduri, la adăpost, şi rîdeau de eforturile lor zadarnice...

Abatele Gabriel hotărîse să acorde luptătorilor o zi de odihnă. Să-şi îngrijească rănile, să-şi recapete forţele. Iar el să se gîndească îndelung la o cale mai bună de a trece de ziduri. Poate acolo unde nu reuşise forţa, izbutea şiretenia...

- N-o să-i înţeleg niciodată! exclama Davidson. Sînt doar douăzeci şi patru de inşi! Cum îşi pot închipui că pot lua cu

asalt o cetate? Sînt nebuni! Am înţeles că Wolfgang von Gründwald, înainte de a ajunge abatele Gabriel, a condus oşti, a cucerit cetăţi, nu-i un novice în ale armelor!

- Parcă-i singurul lucru de neînţeles din toată povestea! Ai văzut, de altfel, grupuri mai mici care au reuşit, rînji Mortimer. Nu mă întreba cum...

În zori, Giulio se trezi cu o senzaţie ciudată. Visase ceva atît de minunat, încît nu-i venea să creadă. Dacă ar fi adevărat... Se putea să fie doar un vicleşug al demonului... Trebuia neapărat să se confeseze părintelui Gabriel... Poate că trufia, care-l făcuse să ajungă luptător alături de cavalerii Ordinului Sfîntului Joachim, deşi nu era nici călugăr, nici cavaler, cu atît mai puţin membru al ordinului, îl zvîrlise în ghearele Satanei... Iar Şarpele îi trimesese semne înşelătoare, ca să-şi bată joc de el...

Se ridică de pe pătura întinsă pe nisip şi se duse spre cortul stareţului. Nu se miră prea mult găsindu-l treaz, îngenunchiat, adîncit în rugă. Aşteptă pînă cînd părintele Gabriel îşi ridică privirea întrebătoare spre el.

- Prea-sfinte, sînt un păcătos... Am venit să mă spovedesc şi să-mi primesc pedeapsa meritată.

- Ce-ai săvîrşit, fiule? zîmbi stareţul, care nu-şi închipuia ce păcat ar fi putut săvîrşi tocmai băiatul acela atît de pur.

- Nimic, părinte... Doar că m-am lăsat cuprins de trufie... Iar demonul mi-a trimis vis înşelător, plin de speranţe deşarte... Un vis atît de frumos, oftă el, încît în prima clipă am crezut că mi-a fost dăruit de Izbăvitorul nostru...

- Povesteşte, fiule. Visele sînt uneori înşelătoare, alteori profetice... Trebuie să meditezi îndelung în ce măsură conţinutul lor te împinge spre bine sau spre rău... Povesteşte şi vom vedea împreună ce fel de vis ai avut.

- Se făcea, prea sfinte, că stăteam în faţa cortului şi-mi ungeam cu untdelemn arsura de la mînă. Gemeam, pentru că rana mă ustura... Şi am oftat: "Doamne, de ce ne chinuieşti atît? Dacă nu meritäm să pătrundem în Oraşul Sfînt, dăruieşte-ne măcar moarte de martiri". Atunci, totul în jurul meu s-a luminat şi m-am trezit că mă aflam în altă lume, pentru că dispăruse şi cortul şi copacii din jur... Eram înconjurat de nori albi, pufoşi, ca fulgii de gîscă... Iar norii ăia luceau aidoma unor sori. Şi din mijlocul lor a răsunat un glas, atît de puternic, părinte, că mi-a fost teamă că o să-mi spargă timpanele. Însă îmi vorbea cu blîndeţe, prea-sfinte şi cu tristeţe. Mi-a zis: "Giulio, Giulio, credinţa ta nu-i atît de mare pe cît credeam, dacă te îndoieşti! Eşti însă doar un om şi nu poţi pricepe cele ce-s deasupra oamenilor... Iată că-ţi voi da semn, să-l pipăi, ca Toma Necredinciosul, şi să crezi!". Şi din norii ăia albi, luminoşi, a apărut făptura Mîntuitorului, aşa cum coborîse de pe cruce, cu palmele şi tălpile găurite de piroane, cu rana din coaste din care şuroia sînge amestecat cu apă. Pe cap purta cununa de spini, care-i înroşise fruntea palidă. A întins mîna şi a apucat cununa. I-a dat drumul, iar ea s-a rotit printre nori şi a căzut lin. Iar norii se dădeau la o parte şi o vedeam cum cade şi cade, din cerul acela îndepărtat în care mă aflam, pînă a ajuns pe pămînt. A atins solul şi s-a înfundat în el. Iar glasul a răsunat din nou: "Priveşte bine locul, să-l ţii minte! Fiindcă vei avea dovada, s-o pipăi cu mîinile tale şi să crezi că Dumnezeu nu vă părăseşte la nevoie". M-am uitat atent. Căzuse la marginea luminişului, acolo unde se termină pădurea şi începe cîmpul din faţa cetăţii. Chiar la poalele unui stejar gros, cu o scorbură între două crăci. Glasul a mai răsunat o dată: "Crede şi veţi învinge! Cetatea vă aşteaptă!" Şi m-am trezit rîzînd, părinte... Apoi mi-a trecut prin minte că un asemenea vis era prea frumos ca să fie adevărat, că era doar o amăgire a diavolului spurcat care-şi bătea joc de lipsa mea de tărie în credinţă, de îndoiala în dreptatea Atotputernicului...

Abatele rămase gînditor. Credea în miracole, dar ştia că, de multe ori, vedeniile nu erau decît închipuiri. Plăsmuiri ale dorinţei oamenilor. Ce altceva putea visa un cruciat disperat şi rănit, decît că însuşi Fiul Omului venise să-i dea ajutor? Poate că era totuşi ceva adevărat în visul acela... În cele din urmă spuse:

- Poate că toţi sîntem Toma Necredinciosul... Avem nevoie să vedem şi să pipăim, ca să credem... Trezeşte-i şi pe ceilalţi. Să mergem la marginea pădurii. Dacă locul pe care l-ai visat există, vom afla imediat cît adevăr şi cîtă minciună s-a strecurat în somnul tău...

După ce se strînseră cu toţii şi-şi luară armele, gata să facă faţă oricărui atac neaşteptat, porniră spre locul în care copacii se răreau, cu Giulio în frunte. Dincolo de cîmpul liber se zăreau zidurile întunecate ale cetăţii, cu focuri aprinse pe creneluri, la posturile de pază.

În lumina palidă a zorilor, Giulio cercetă nerăbdător locurile. Apoi, scoţînd un strigăt de bucurie, se îndreptă spre un stejar gros, rămuros. Între două crengi se vedea o adîncitură neagră, cu margini neregulate.

- Asta-i! exclamă el. Aici trebuie să săpăm! arătă el spre pămînt, la cîţiva paşi de rădăcina copacului.

Îngenunche şi înfipse pumnalul mare, cu lamă groasă, în crusta tare, uscată. Solul părea cimentat, atît de greu pătrundea tăişul în el. Lărgi cu dificultate săpătura, scoţînd în pumni bulgării uscaţi. Ceilalţi rămăseseră în jur, privind nedumeriţi. Stareţul nu le spusese de ce-i trezise mai devreme ca de obicei, nici ce căutau în locul acela.

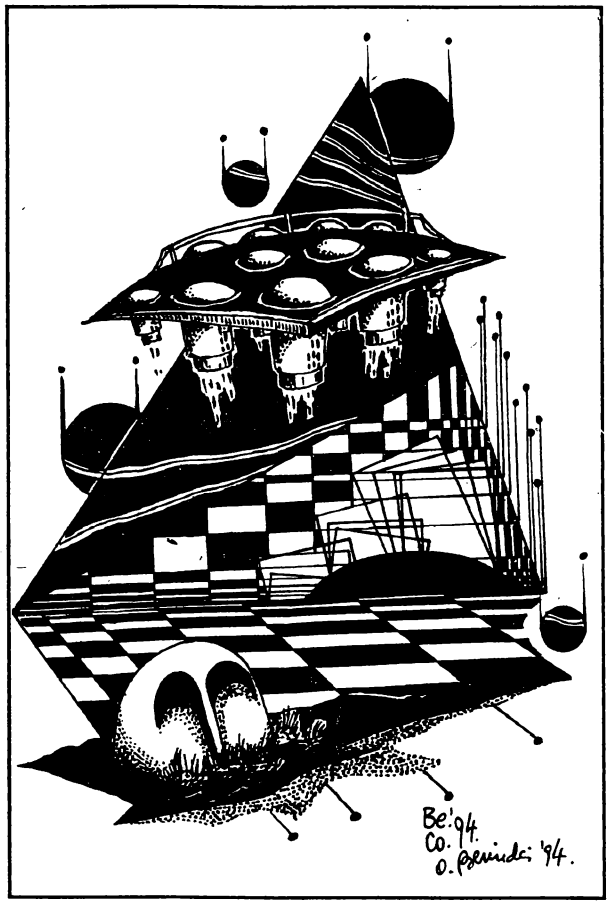

Giulio scormonea pămîntul cu înverşunare, aruncînd bucăţile pe care reuşea să le desprindă cu greu din solul tare. Deodată, lama pumnalului pătrunse în gol. Sub crusta rezistentă se afla un spaţiu liber. Vîrî mîna în deschizătura îngustă, făcută de pumnal, şi apucă stratul de lut uscat, trăgîndu-l spre el. Se desprinse ca un capac.

Dedesubt, într-o groapă căptuşită cu muşchi uscat, zăcea coroana de spini. În vîrfurile ascuţite ale ţepilor atîrnau încă broboanele umede de sînge neînchegat...

Giulio se trase înapoi, cu teamă şi respect.

- Prea-Sfinte... îngăimă el, cu voce sugrumată.

- Ridic-o, Giulio, îi zise stareţul.

- Nu sînt demn, stăpîne, murmură flăcăul.

- Ba da, căci a ta a fost credinţa adevărată. Pe tine te-a ales Mîntuitorul, ca să ne mustre pentru lipsa noastră de încredere...

Băiatul se plecă şi-şi strecură mîna, cu respect şi înfiorare, sub coroana împletită din ramuri uscate, ţepoase. Apoi o ridică deasupra capului.

Răsărind brusc, de dincolo de munţi, soarele îşi zvîrli razele asupra cununii înălţate, poleind-o în aurul luminii sale. Iar picăturile de sînge sclipiră ca nişte rubine preţioase...

Călugării cavaleri îngenunchează imediat, copleşiţi de-o emoţie de nedescris. Miracolul depăşea limita închipuirii. Nu erau în stare să scoată vreo vorbă. Sorbeau doar din ochi strălucirea aurie din mîna tînărului...

- De data asta ce-au găsit? se interesă Mortimer, intrînd în camera monitoarelor.

- Cununa de spini a lui Isus, răspunse sec Morrison.

- Interesant, mormăi Mortimer. E prima oară cînd apare o asemenea relicvă... Ce-a putut să le treacă prin cap! Bine. Lucrurile se precipită. Cheamă-l pe Dick. Înregistraţi totul. Mai ales detaliile.

Rămaseră îngenuncheaţi îndelung, ascultînd ruga abatelui. Apoi acesta se ridică. Pe figură i se citea o îndîrjire cruntă.

- Pornim atacul chiar acum! spuse el. Giulio, vei purta cununa şi drapelul! Vei merge în frunte. Cu un asemenea semn, nu avem cum să nu învingem! Dumnezeu e alături de noi!

Giulio puse coroana de spini pe un scut rotund, ca o tipsie, şi o ridică în mîna dreaptă. În stînga luă drapelul alb, cu crucea roşie ce avea bara transversală mai lungă. În urma lui se înşirară ceilalţi. Mergeau cu paşi rari, hotărîţi. Cu săbiile scoase.

Cînd ajunseră în faţa cetăţii, apărătorii coborîră puntea. Un şuvoi de

călăreți, niște monștri uriași, cu paloșe încovoiate, se abătu asupra lor. Giulio folosea lancea de care fusese fixată flamura, ceilalți spadele lungi, cu mînerul în cruce. Doborau și spintecau cai și călăreți, nebăgînd în seamă rănile, săgețile ce zbîrnîiau dinspre creneluri și ricoșau în armuri sau cămășile de zale. Trecură prin dușmani ca printr-un abur, cu o viteză de necrezut. Înaintarea lor fusese atît de iute, încît călăreții nu apucară să se retragă din fața furiei lor distrugătoare. Se pomeniră singuri pe punte. Înainte ca paznicii porții să aibă timp să facă vreun gest, Giulio pătrunsese pe sub grilajul ridicat și împunsese cu lancea soldatul uriaș de la scripetele ce cobora pavăza împletită din fier. Ceilalți îl urmară și intrară în grabă în culoarul îngust deschis în zidul cetății. La capătul coridorului, spre cetate, un grup de arcași și lăncieri încerca să le blocheze trecerea. Șuvoiul decis, ca o mașinărie implacabilă, se abătu asupra lor, nimicind totul în cale.

Se treziră într-o piață largă, mărginită de case din piatră. Prăvălii cu obloane trase în grabă, moschei cu minarete înalte, zvelte. Depozite și clădiri de locuit... În mijlocul pieții, trupe ce se aliniau în grabă, călăreți ce încercau să-și potolească telegarii ce nechezau. Fără să zăbovească, Giulio se repezi spre ei, izbind cu lancea tot ce-i stătea în cale. În urma lui, fratele Stephan, răsucind o secure mare, cu două tăișuri. La fiecare izbitură despica în două și cal și călăreț. Ceilalți măcelăreau cu spadele, izbeau cu lăncile sau buzduganele.

Primul căzu fratele Andreo. O săgeată venită de undeva, din spate, de sus, de pe creneluri, îl lovise în ceafă, străpungînd grumăzarul de zale. Mai apucase să-și înfigă lancea într-un călăreț, apoi se prăbușise, rămînînd întins, cu mîinile în lături...

După aceea, fratele Geronimo... Lovit de-o lance...

Fratele Stephan continua să rotească morișca ucigătoare a securii, măcinînd tot ce-i ieșea în cale. Nu se sinchisea de săgețile înfipte în spate, care-l făceau să arate a arici bărbos... În urma lui, lărgind poteca făcută de el, veneău ceilalți, izbind, lovind, tăind, spintecînd, doborînd...

Giulio își croia drum drept spre centrul mulțimii, izbind cu lancea. Cînd vedeau relicva de pe scutul strălucitor, dușmanii se retrăgeau în grabă, strigînd îngroziți, acoperindu-și ochii cu mîinile, înghesuindu-se în cei din spatele lor, provocînd o învălmășeală de care profita fratele Stephan...

În mijlocul îngrămădelii, ascuns de călăreți, se afla un piedestal din marmură neagră. Pe el se înălța un suport din argint lucitor, ce susținea o semilună galbenă, din aurul cel mai curat.

Giulio o izbi cu lancea. Semiluna se prăbuși și căzu pe dalele netede, de granit lustruit, ale pieții. Sări o dată, apoi căzu iar pe piatră și se sparse în trei, de parcă ar fi fost din sticlă.

În clipa aceea se auzi un urlet prelung, disperat, înspăimîntat și dușmanii căzură în genunchi, aruncîndu-și armele, acoperindu-și ochii cu palmele... Gemeau ca niște copii, cerînd îndurare în toate limbile pămîntului...

Giulio nu le dădu nici o atenție. Se urcă pe piedestal și așeză pe suportul de argint scutul pe care se afla relicva. Rămase alături, cu flamura fluturînd în vînt.

Din adîncuri răsuna un bubuit înfricoșător, de parcă străfundurile pămîntului se sfărîmau. Apoi un țipăt izbucnit din mii de guri damnate, care-și zbierau spaima, disperarea, durerea, furia... Țipătul se transformă încet într-un geamăt lung, resemnat, recunoscînd înfrîngerea.

Pămîntul se zgudui, de parcă ar fi încercat să scuture cununa pe care sclipeau stropii de sînge proaspăt, apoi se potoli. Încetă și urletul subteran. În piață se așternu tăcerea.

Giulio privi în jur. Într-un colț, strînși grămadă, prosternați cu fețele în praf, dușmanii scăpați de măcel. În jurul piedestalului, plini de răni sîngerînde, cavalerii rămași în viață. Doar doisprezece. Printre ei, abatele Gabriel, cu o lance înfiptă în pîntec. Gîfîia greu, cu o spumă stacojie la colțurile gurii, ținînd ridicat în fața ochilor un crucifix din fildeș.

În restul pieții, cadavre sfîrtecate, de cai și oameni...

Cîțiva dintre călugări, mai ușor răniți decît ceilalți, văzînd că dușmanii nu mai mișcă, începură să scotocească pe sub maldărele sîngerînde, scoțînd la iveală trupurile pline de răni ale camarazilor de arme și credință ce-și terminaseră popasul în Valea Plîngerii.

Cînd toți douăzeci și trei, vii sau morți, se aflară la poalele piedestalului, din cer se porni o lumină roșie, puternică, izbind în orașul cuprins de tăcere. Iar marmura își schimbă culoarea, devenind albă ca zăpada neîntinată...

Atunci Giulio îngenunche alături de suportul de argint, rezemă de el flamura devenită atît de roșie de sînge, încît abia se mai distingea crucea și, împreunîndu-și mîinile, spuse, ațintindu-și ochii spre cer:

- Doamne, a Ta e slava și mărirea! Fără Tine n-am fi izbîndit nimic, iar victoria e a Ta. Noi n-am fost decît instrumentele de care Te-ai slujit. Ne-ai dăruit Ierusalimul Pămîntesc. Nu avem cuvinte să-Ți mulțumim pentru dărnicia Ta. Îndrăznim însă noi, păcătoșii, a Te ruga să ne primești în adevăratul Ierusalim. Cel ceresc!

Iar corul călugărilor îngenuncheați în piață izbucni:

- Primește-ne, Atotputernicule Părinte, în Ierusalimul ceresc!

- Atenție! zise Mortimer. Înregistrați totul! Din toate unghiurile!

Pe monitorul central se vedea figura iluminată a lui Giulio, strălucind de-o fericire ce depășea omenescul. În ochii ațintiți spre cer se zărea o asemenea încredere, o asemenea credință că ruga îi va fi îndeplinită, încît, fără să vrea, cinicul Mortimer se simți înduioșat.

Apoi, o fulgerare scurtă.

Pe piedestalul de marmură albă rămăsese doar cununa strălucind sîngeriu, scăldată de razele aurii. Giulio dispăruse. Și drapelul.

Altă fulgerare.

Cei douăzeci și trei de călugări de la poalele piedestalului dispărură și ei, de parcă n-ar fi fost, împreună cu toate lucrurile și armele lor.

În clipa următoare, totul se învîrteji, se mototoli, de parcă o mînă uriașă, nerăbdătoare, ar fi vrut să șteargă de pe fața pămîntului cetatea plină de cadavre. În centrul imaginii mai rămase o clipă piedestalul pe care se afla cununa. Aceasta sclipi puternic și se transformă într-o rază arzătoare, ce se îndreptă spre cerul îndepărtat, sorbită parcă de acesta. Zidurile de dărîmară, cu un vuiet surd, iar cetatea, cu tot ce se afla în ea, se transformă într-o mîzgă clocotitoare.

Pe monitoare se vedea acum doar imaginea mlaștinilor bolborosind în lumina celor doi sori care sclipeau prin ceața verzuie. Înfățișarea obișnuită a Merolei.

- Mda, făcu Morrison. Cred că pentru azi e de ajuns...

- Cred că-i de ajuns pentru totdeauna, îl întrerupse Mortimer. Nu mai are rost să continui experimentul. Nu obținem decît variațiuni pe aceeași temă. Părerea mea e că trebuie să ne oprim aici. Am pregătit și raportul final. E adevărat că n-am

reuşit să ajung la nişte concluzii foarte clare, dar n-au decît să se descurce cei de sus. Aş vrea să trimit chiar azi sinteza raportului. O pagină, două... Ştiţi că şefii n-au răbdare să citească prea mult... Uitaţi-vă pe ea şi, dacă sînteţi de acord, semnaţi-o.

Întinse celorlalţi foile albe din plastic, acoperite cu caractere stacojii. Davidson le luă şi le parcurse iute.

SINTEZA RAPORTULUI FINAL PRIVIND EXPERIMENTUL "IERUSALIM"

Scopul experimentului: determinarea condiţiilor psihico-sociale care au făcut posibilă existenţa cruciadelor.

Mijloace de lucru: au fost folosite eşantioane semnificative din rîndul cruciaţilor, care au fost transferate în alt spaţiu-timp, pentru a li se urmări reacţiile. Grupurile selectate au respectat principiul neintervenţiei temporale, fiind preluate din timpul lor cu puţin înaintea morţii componenţilor. S-au executat douăzeci de experienţe.

Modul de desfăşurare al experimentului: spre surpriza echipei de cercetare, lucrurile au luat o turnură neaşteptată încă de la prima experienţă. Deşi grupul selectat a fost transferat în timp, în Palestina regăsit în Palestina (sau ceea ce considerau ei că arată a Palestina), şi au reuşit să cucerească Ierusalimul. Cea mai spectaculoasă performanţă în acest sens aparţine grupului format doar din două persoane, un cavaler suedez şi un călugăr polonez. Este cu totul inexplicabil faptul că, deşi în eşantioanele respective se găseau războinici cu experienţă, care ar fi trebuit să-şi dea seama că n-au cum să ia cetatea cu asalt, cruciaţii n-au ezitat niciodată în a ataca Ierusalimul. De fiecare dată cu succes.

Trebuie menţionat faptul că atît imaginea Palestinei, cît şi a Ierusalimului, a variat de la un grup la un grup, corespunzînd mai puţin imaginii reale, cît celei pe care şi-o făcuseră ei despre cum ar trebui să arate ţara şi oraşul. De obicei, cetatea semăna cu localităţi din ţările lor de origine. (De parcă cineva ar fi avut grijă să evolueze într-un mediu cunoscut).

În aproape toate cazurile (cu două excepţii, una fiind a grupului format din două persoane), cruciaţii au cucerit cetatea cu greu, trecînd prin momente de disperare şi deznădejde. În aceste situaţii au intervenit vise profetice, care le-au indicat locul în care puteau descoperi relicve foarte importante (din punct de vedere al religiei creştine). În cele optsprezece situaţii, au fost găsite: Sfînta Cruce (de şapte ori); suliţa cu care a fost împuns Isus (de şase ori); cuiele cu care a fost ţintuit pe cruce (de trei ori); buretele cu care i s-a oferit oţet (o dată) şi cununa de spini (o dată). Relicvele au produs o asemenea înflăcărare şi mobilizare a cruciaţilor, încît au trecut imediat la asaltul cetăţii, asalt încheiat cu succes.

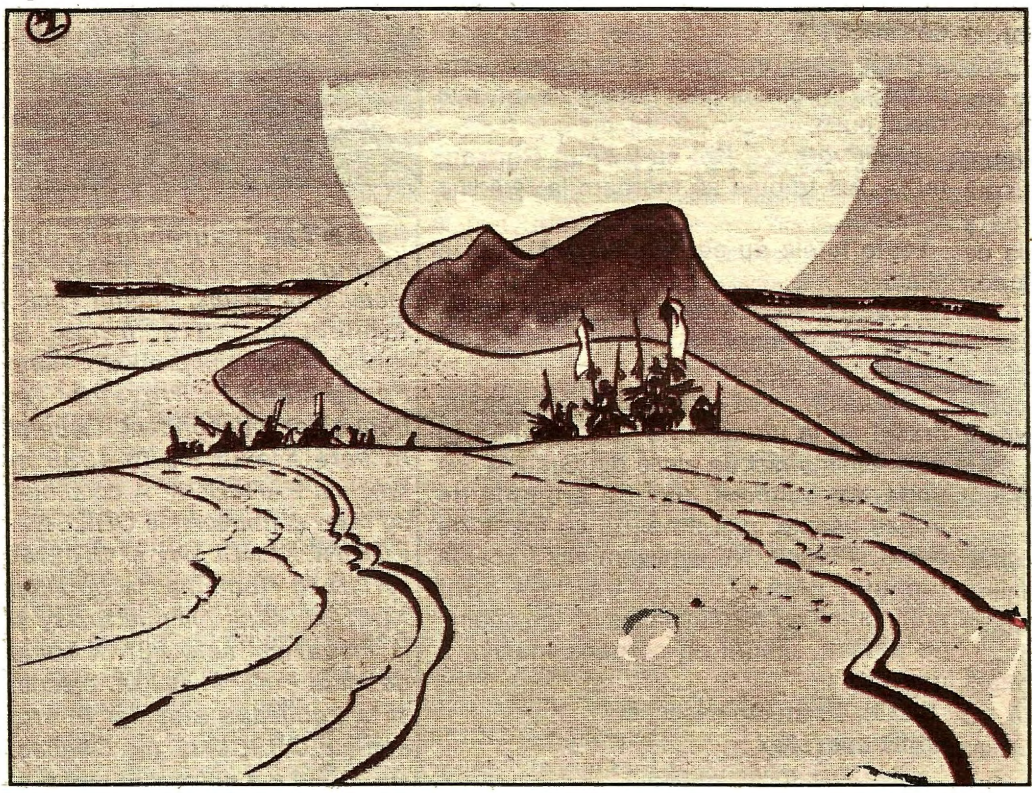

Concluzii: în urma experimentului putem considera că în rîndul cruciaţilor s-a dezvoltat o psihoză de masă, care a exagerat şi cumulat potenţialul paranormal al membrilor eşantioanelor, făcîndu-i să realizeze ceea ce-şi doreau: evoluţia plină de succes în Palestina, intervenţia divină în sprijinul lor, cucerirea, chiar în condiţii imposibile, a Ierusalimului.

Probleme neelucidate: nu am reuşit să descoperim unde au dispărut membrii eşantioanelor utilizate în timpul experienţelor, după cucerirea Ierusalimului. Dispariţia a avut loc întotdeauna după cucerirea cetăţii, în timpul rugăciunilor de mulţumire, imediat după folosirea unor expresii precum: "acum primeşte-ne, Doamne, în Împărăţia Ta", "primeşte-ne în Ierusalimul ceresc" sau "dă-ne odihnă la sînul Tău, ca lui Avraam".

În acelaşi timp, experimentul a ridicat o gravă problemă tehnică. Va fi nevoie de verificarea întregii aparaturi de transfer spaţio-temporală. După prima experienţă, modernă, cruciaţii au continuat să evolueze (după o pauză de zece secunde) în mediul familiar lor. Trebuie menţionat faptul că primul grup era alcătuit din luptători care cunoşteau bine Palestina şi luptătorii arabi. Au considerat apariţia (foarte scurtă) a clădirilor moderne şi a păşunilor întinse, din timpul nostru, drept o intervenţie diavolească (sic!). Nu cunoaştem modul în care a avut loc schimbarea mediului ambiant, care a revenit la normal după sfîrşitul experienţei. Grupul selectat, deşi redus numeric (573 soldaţi) a reuşit să cucerească Ierusalimul, apoi a dispărut în timpul rugăciunilor de mulţumire pentru victoria acordată.

Următoarea experienţă a constat în transferul eşantionului pe Marte. Fenomenul a fost identic: cruciaţii au evoluat în mediul cunoscut de ei, după o foarte scurtă perioadă în mediul marţian. Au dispărut la fel de misterios după cucerirea cetăţii (grupul avea doar 124 componenţi).

În continuare, s-au modificat cît mai mult condiţiile iniţiale. Au fost selectate grupuri de dimensiuni nesemnificative (de la două la patruzeci de persoane), s-a schimbat locul transferului (de la sateliţii lui Jupiter la planete din afara sistemului solar; ultima experienţă a avut loc pe Merola, cea mai depărtată planetă cunoscută de Pămînt, au fost alese persoane care să aibă cît mai puţine cunoştinţe despre Palestina (ultimul grup, al unor călugări de la o mînăstire din nordul Italiei, nu ştiau nimic despre locul în care urmau să lupte). Rezultatul a fost acelaşi: după o perioadă variabilă (care n-a depăşit niciodată douăzeci de secunde), cruciaţii s-au văzînd cum au evoluat lucrurile, am dorit s-o reluăm, în alte condiţii, cu acelaşi eşantion. Nu a fost posibil. Am descoperit ulterior că nici un grup supus experimentului nu mai putea fi translatat spaţio-temporal a doua oară, indiferent de momentul în care se încerca transferul (chiar în copilăria subiectului, înainte de începerea cruciadelor). De asemenea odată declanşată, experienţa nu mai putea fi întreruptă. Ca şi cum soarta lor ar fi devenit stabilă şi de nemodificat.

Aceste probleme neelucidate se pretează la interpretări neştiinţifice, mistice, care ar putea influenţa în mod nefavorabil persoane fără nivel ştiinţific adecvat. Rugăm deci Academia să întreprindă toate demersurile necesare pentru clarificarea acestor aspecte (şi ale altora, de mai mică importanţă, pe care le veţi găsi în raportul detailat)."

Davidson îşi puse parafa în locul indicat şi zise, cu o voce ciudată:

- Eu sînt doar un tehnolog. Nu mă pricep nici la psihologie, nici la istoria religiilor. N-am făcut decît să vă furnizez şi să menţin în stare de funcţionare aparatura necesară. De aceea nu vă pun la îndoială concluziile. Dar tare aş vrea să ştiu ce vedeau indivizii ăia în clipa cînd dispăreau...

CASTANIENII

Cerul gri e cerul meu, dar n-am spus-o niciodată la nimeni. Ceilalţi m-au făcut să cred că sînt un individ ciudat, cu toate că oarece îndoieli aveam şi eu. Trebuie să recunosc, nu se întîmplă în fiecare zi şi oricui, să se nască dintr-o castană... Nu e vorba de a încolţi din fructul căzut, de-a prinde rădăcini şi de-a deveni copac, aşa cum sîntem obişnuiţi să se întîmple. E vorba să ieşi ca un pui de pasăre din ou, să te chinui să spargi coaja groasă pentru a vedea lumina zilei !

Oricui îi povestesc la un pahar povestea mea, înghite mai întîi în sec, apoi mă-ntreabă senin: " Ce crezi, mîine va ploua?". Întotdeauna, aceeaşi întrebare! E-adevărat că eu venisem din ţara Cerului Gri, cea plină de castani, unde plouă zece luni pe an. E-adevărat că-mi ascundeam de cîte ori puteam originea pentru a nu fi tratat drept imigrant. E-adevărat că mi s-a propus să fiu înfiat de nenumărate ori şi asta întotdeauna după întrebarea cu ploaia de mîine, de parcă-ar fi ştiut. Dar de unde ştiau?

O fi avut conformaţia feţei mele ceva neobişnuit? Sau accentul? Totuşi nu auzisem pe nimeni exclamînd "Ce accent castaniu ai, Pristoc!" Ah! ce mi-ar fi plăcut să am şi eu un nume ca toţi ceilalţi, să fi fost botezat la biserică, nu poreclit ad-hoc într-o crîşmă mîna a cincea...

Fapt e că Pristoc am rămas multă vreme, iar întrebarea cu pricina, "Ce crezi, mîine va ploua?" devenise refrenul meu atunci cînd mă apuca amocul şi dorul de ducă...

Pînă-ntr-o zi, cînd m-am ciocnit cu o fată pe aleea din parc. Era destul de înaltă, cu capul mai puţin ţuguiat decît mine şi cu ochi castaniu-necopt.

– Eu sînt Shatyia, mi-a spus surîzătoare. Pe tine cum te cheamă?

Am privit un secol cerul acela aproape senin, de toamnă, fără să ştiu ce să-i răspund. Cum ar fi sunat "Pristoc, domnişoară..."? Am spus ce mi-a venit la gură :

– Gonzague, Gonzague de Châtaigne...

Se spune că atunci cînd minţi îngheaţă apele. Dar asta trebuie să li se întîmple numai celor care ştiu s-o facă. Eu, novice şi castaniu-roşcat de timid, scosesem vorbele din gură exact pe frecvenţa necesară ca să spargă norişorul de de-asupra capului meu şi să deverse 50 de cm³ de apă de ploaie pe cei "0 de cm" ce-i ocupam eu în poziţie verticală. Rîdeam ca un apucat : nu era prea ortodox el, dar fusese adevăratul meu botez şi, de atunci, nimeni nu mi-a mai spus vreodată Pristoc.

– De Châtaigne! a exclamat ea. Viţă nobilă... Soi de *high-life*...

– Ei..., mai domol... Spune-mi Gonzag şi gata.

Dădu din cap că e de-acord, apoi că nu :

– Tu nu eşti de pe-aici...

– E-adevărat, sînt imigrant, am recunoscut.

– Eram sigură, culoarea scoarţei tale e mai roşietică şi ai capul mai ţuguiat... Gonzag ţi se potriveşte de minune! Vii de departe?

– Din ţara Cerului Gri, dacă ştii unde vine.

– Nu zău? se entuziasmase ea. Trebuie să fie minunat ! Acolo plouă trei sezoane... Nu ca aici..., adăugă apoi cu regret.

Ce ştia ea ce-nseamnă zece luni pe an de cer gri !

– Mai bine mergem la o terasă, am propus. Cu timpul ăsta frumos ne-am mai răcori puţin.

– Nici vorbă! ...Pot să-ţi spun Gonzag, nu? ...Azi trebuie să mergem la Grădina Botanică.

Toate fetele au cîte-o idee fixă, asta o ştiam.

– De ce "trebuie"? m-am încumetat totuşi.

– Las' că vezi tu...

Atunci m-a luat de mînă.

Tulburător... Nici nu ştiu cum am parcurs oraşul de la un capăt la altul. Nu-mi mai aduc aminte nici de aleile din Grădină, pe unde am colindat, nici de aromele de frunze uscate, nici de aerul cu miros de bureţi şi ferigă. Nu simţisem nici trecerea timpului pînă cînd, tot ea, m-a oprit arătîndu-mi cu degetul întins un loc anume pe pămînt, umbrit de coroana masivă a unui castan.

– Uite, aici m-am născut eu!

Am spus reflex :

– Ce crezi, mîine va ploua?

– Sigur că da! se aprinse Shatyia. Altfel nu s-ar mai naşte pristoci şi-ar rămîne oraşul pustiu în doi-trei ani, tu nu-ţi dai seama ?

Abia atunci, dezlipindu-mi ochii din pămînt, am observat cîtă lume se adunase sub castan aşteptînd ploaia de mîine.

– Gonzag..., mă mîngîie ea tandru pe ţugui. Ce zici, stăm şi noi ? Sînt atît de drăgălaşi pristocii mici... Am putea lua unul ca să formăm o adevărată familie şi l-am boteza pe loc... Tu cum vrei să-l cheme?

Şmecheră Shatyia. Îmi atinsese coarda sensibilă.

I-am răspuns dintr-o suflare :

– Ion.

***valANTIm** (Laurenţiu Turcu), născut la 10.03.1949 în localitatea Hisiaş, judeţul Timiş. Arhitect din 1976, format la şcoala maestrului prof. arh. Hans Fackelmann. Prozator şi traducător independent. Debutul în sefe a avut loc în 1988 în fanzinul PARADOX. A colaborat cu texte şi traduceri la ORIZONT, ECHINOX, HELION şi ORIENT LATIN în România; la fanzinul XUENSÈ al lui Alain le Bussy şi la magazinul sefe FENIX editat de Marc Bailly în Belgia, precum şi la publicaţia artiştilor în arte actuale OBSCURE din Quebec. De curînd s-a reîntors în ţară şi s-a avîntat cu toată convingerea în vîltoarea fandomului. Acest interviu, via telefonică, a fost luat imediat după ATLANTYKRON, a treia manifestare sefe la care a participat de la întoarcerea sa în România.*

– În primul rînd: de ce pseudonimul valANTIm şi de ce caligrafia aceasta, avînd în vedere caracterul foarte clasic al prozelor tale?

– Treaba asta are o istorie a ei, de la o întîlnire cu Alain le Bussy în timpul căreia, după cîteva sticle de bere, el a făcut afirmaţia că mi-aş fi ales pseudonimul

pornind de la conceptul de antimaterie. De fapt, pseudonimul - scris Val Antim, Antim fiind un nume destul de comun la noi - îl utilizam încă din '65, de pe vremea cînd debutam cu poezie, dar apropierea mi-a plăcut şi m-am gîndit să-mi fac o siglă care să fie recunoscută ca o marcă şi care să redea ideea de antimaterie.

– Cum ai ajuns în Belgia şi cum ai luat contact cu mişcarea sefe de acolo? Se poate vorbi de o mişcare sefe francofonă? Comparativ cu cea din România.

– Am plecat imediat după evenimentele din '89. Am aşteptat să-mi iasă paşaportul, mi-au trebuit vreo două luni ca să adun banii necesari călătoriei, iar prin aprilie am ajuns în Belgia. Nu mă gîndeam că voi ajunge în fandomul francez; mă gîndeam la supravieţuire şi atît. Cît despre o comparaţie între fandomul francofon şi cel român, nici nu poate fi vorba. Cei care se ocupă de SF, la ei, sînt cu toţii scriitori independenţi; scrie cel care simte nevoia să scrie şi asta doar în baza unor fanzine. Fiecare încearcă să facă totul pe cont propriu şi să ajungă să fie publicaţi în FLEUVE NOIR, cea mai prestigioasă editură de profil. Se pare că este mult mai uşor să apară peste Ocean, în Quebec, în IMAGINE.

– Cam ce-ai făcut - în domeniul sefeului - acolo şi ce-ai de gînd să faci în România?

– La început mi-au trebuit vreo trei ani pentru a "penetra" fandomul francofon pentru că nu se poate intra prea uşor. Poarta mi-a fost deschisă de Bernard Goorden (care între timp - datorită noului bebeluş - s-a dedicat familiei abandonînd SF-ul). Am început prin a traduce din autorii belgieni. În schimb, am avut şi eu parte de apariţia a două texte: unul apărut în Belgia s-a bucurat de oarece succes şi a fost republicat, iar celălalt în Quebec, în revista OBSCURE. În străinătate, lumea mă cunoaşte sub numele de Laurenţiu Antim Turcu, pentru că la ei e foarte important să-ţi păstrezi numele dacă eşti străin şi întrucît valANTIm sună în franceză ca Valentin, mi l-am adăugat numelui.

– Cum ţi s-a părut ATLANTYKRONUL?

– Pentru mine a fost un mic paradis, cred că de aceea era să iau trenul spre Constanţa, în loc de Timişoara. Acelaşi lucru i s-a întîmplat şi lui Roberto (Quaglia n.r.) - e un fel de a spune - la intrarea în Bucureşti. Cînd am văzut cenuşiul blocurilor în locul verdelui sălciilor ne-a venit să ne întoarcem din drum. De asemenea, mi s-a părut foarte bună la nivelul de contacte directe; nu văd altă ocazie în care cei din fandom să discute pur şi simplu, direct, să schimbe idei, păreri. Contactul uman e foarte important.

A consemnat Ionuţ Bănuţă

PREMIILE ALANTYKRON '95

PREMIILE LUCRĂRILOR DE ACASĂ

Premiul I: George Ceauşu (Quasar) - Staţie planetară
Premiul II: Carmen Maftei (Quasar) - Regele alb
Premiul III: Don Simon (Quo Vadis?) - Priveşte înainte cu mînie
Ovidiu Petcu - Vineri

Nominalizări:
Andrei Valachi (Quasar) - Bolnav după cîmpie
Cristian Negulescu (Atlantis) - Ritual oniric

Premiul Curierul Naţional:

Luminiţa Tiţa (Segra) - Eye Shadow

Premiul Tinerama:

Adrian Bănuţă - Păsările insulei
Luminiţa Tiţa (Segra) - Eye Shadow
Radu Haraga (Quasar) - Cincizeci
Laurenţiu Turcu (Helion) - Castanienii
Carmen Neagu (Atlantis) - *lucrare fără titlu*

Premiile Nemira:

I - Don Simon - Priveşte înainte cu mînie
I - Andrei Valachi - Bolnav după cîmpie
II - Ovidiu Petcu - Vineri
III - Carmen Maftei - Regele alb

Premiile Super Nova

Schiţă: Ionuţ Bănuţă - tlöna avis
Povestire: Nicolae Tiţa - Lupii
Laurenţiu Turcu - Culig sau dindoc?

Una pe zi

1. Basm SF
I - Dragoş Dehelean (Regii nisipurilor) - Templul răzbunării
II - Felix Moga (Atlantis) - Prinţul nopţii
III - Călin Giurgiu (BrAnt) - Notă de casare

2. Atlantikron '95 - ultima tabără
III - Felix Moga (Atlantis) - *(fără titlu)*

3. poezie
I - Gabriel Lungu (Atlantis) - Scrisoare
I - Adrian Bănuţă - Primul poem
III - Nicu Dudu (Atlantis) - Dor de tine
Oana Manasii (Quasar) - Trebuie
Eduard Coman (Planetar) - Capcana
Ioana Coman (Planetar) - Înlănţuitele chitare

4. Dunărea
I - Laurenţiu Turcu (Helion) - Tunelul

5. Roşu
I - Camelia Onciu (BrAnt) - Pasenţa
I - Iulia Anania (Ponci) - Green Desert

Premiul pentru perseverenţă:
Victor Toroş (Planetar)

Premiul Ponci:
Mara Popa (Curierul Naţional, Radio Romania Tineret)

Premiul Institutului de Geodinamică al Academiei Romane pentru cel dintîi fanzin al taberei:
Florin Ursu (Arrakis) & Mara Popa

PREMIILE LA GRAFICĂ

1. OM & Natura
I - Florin Grofu (Quo Vadis? Giurgiu)
II - Alex Ciubotaru (Regii Nisipurilor)
III - Lucian Dănilă (Mileniul III)

2) Structuri
I - Cătălin Negrea (Krypton)
II - Gabriel Ciobanu (Quo Vadis? Giurgiu)
III - Gabi & Fane (BrAnt)

3) Regii Nisipurilor
I - Dan Cozea & Cătălin Baciu (SfEra)
II - Doru Stoica (Quo Vadis?)
III - Adrian Ronai (Planetar)

4) Extratereştrii
I - Florin Grofu (Quo Vadis? Giurgiu)
II - Gabi Ciobanu (Quo Vadis? Giurgiu)
III - Alex Ciubotaru (Regii Nisipurilor)

5) Vizitatorii
I - Cosmin Biro (Mileniul III)
II - Lucian Dănilă (Mileniul III)
III - Cătălin Negrea (Krypton)

Graficianul taberei: Florin Grofu

Cîştigătorii concursurilor de Miss şi Mister:
Gabriela Radu (Planetar)
Alex Manga (Cernavodă)

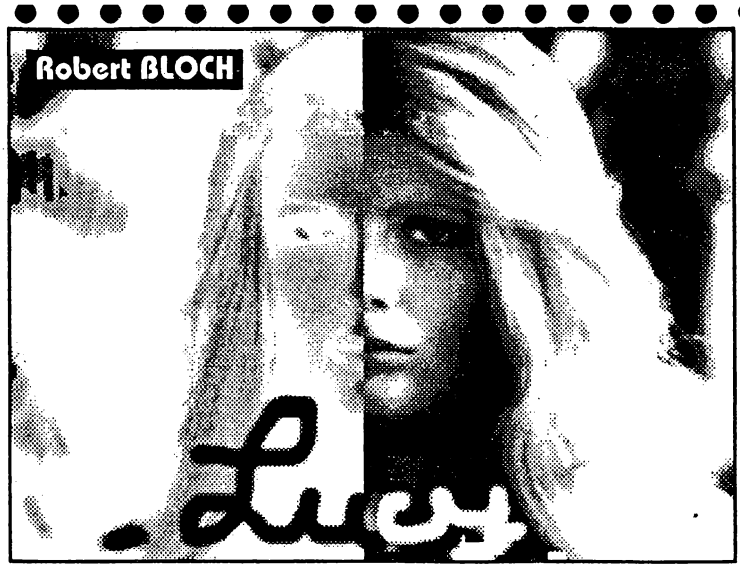

– Nu poţi continua astfel.

Lucy vorbea aproape în şoaptă, cunoscînd faptul că infirmiera îşi avea camera în apropierea rezervei mele, şi se presupunea că nu trebuia să primesc vreun musafir.

– Dar George – dragul de el – face tot ce poate, nici nu vreau să mă gîndesc cît îl costă toţi doctorii, specialiştii ăia, fără a mai vorbi de nota de plată de la sanatoriu. Şi acum acea infirmieră, acea domnişoară Higgins, care stă toată ziua pe aici.

– Nu va fi de nici un folos. Ştii că nu va fi. Lucy nu părea să discute în contradictoriu cu mine. ŞTIAM aceasta pentru că Lucy e mai deşteaptă. În primul rînd pentru că ea nu s-ar fi apucat de băutură, ajungînd în încurcătura în care mă aflam eu acum. Era deci timpul să ciulesc urechile la ceea ce vroia să-mi spună.

– Uite ce e, Vi, murmură ea. Îmi displace să ţi-o spun, dar ştiu că nu te simţi prea bine. Dar oricum vei afla aceasta în una din zilele următoare, aşa încît poţi foarte bine s-o afli de la mine.

– Despre ce-i vorba, Lucy?

– Despre George, şi despre doctori. Ei nu cred că ai să te însănătoşeşti. Făcu o pauză. Nu vor asta.

– Oh, Lucy!

– Ascultă-mă, prostuţă mică. De ce crezi ce te-au trimis în acest sanatoriu. Au spus că aşa te vei face bine. Aşa încît ai acceptat. Ei bine, deci te-ai vindecat. Dar nu se poate să nu fi remarcat faptul că doctorul continuă să te viziteze zilnic, că George te face să stai în camera ta, şi că domnişoara Higgins care se presupune a fi o infirmieră de specialitate – ştii ce este, nu-i aşa? E un fel de paznic.

Nu puteam rosti o vorbă. Stăteam doar şi clipeam din ochi. Vroiam să ţip dar nu puteam, pentru că undeva în interiorul fiinţei mele ştiam că Lucy avea dreptate.

– Încearcă doar să ieşi de aici, spuse Lucy. Vei vedea cît de repede îţi va încuia uşa în nas. Toată această vorbărie despre tratamente speciale sau ceva asemănător nu mă prosteşte. Uită-te la tine – eşti la fel de sănătoasă ca şi mine! Ar trebui să pleci de aici, să mai vezi şi alţi oameni, să-ţi vizitezi prietenii.

– Dar eu nu am nici un prieten, i-am reamintit. Nu mai am după acea petrecere şi după tot ce am făcut .

– Asta-i o minciună, dădu din cap Lucy. Asta-i ceea ce vrea George să te facă să crezi. Ei bine, Vi, tu ai sute de prieteni. Ei încă te iubesc. Au încercat să te viziteze la spital, dar George n-a vrut să-i lase. Ţi-au trimis flori la sanatoriu şi George le-a spus infirmierelor să le arunce în foc.

– Chiar a făcut asta? Le-a spus să le ardă?

– Desigur. Uite ce-i, Vi, e timpul să priveşti adevărul în faţă. George vrea să-i facă să creadă că eşti bolnavă. De ce? Pentru ca apoi să poată să te interneze pentru totdeauna. Nu într-un sanatoriu particular, ci într-un...

– Nu!

Am început să tremur. Nu puteam să mă mai opresc. Era teribil. Dar dovedea ceva. La sanatoriu mi s-a spus – doctorii mi-au spus – că dacă voi urma tratamentul prescris, nu voi mai avea crize. Nici acele vise sau celelalte simptome. Şi acum iată – tremuram din nou.

– Să-ţi mai spun şi alte lucruri? şopti Lucy. Să-ţi spun ce-ţi pun în mîncare? Să-ţi spun despre George şi domnişoara Higgins?

– Dar e mai bătrînă – şi în plus el niciodată...

Lucy rîse.

– Termină odată! am urlat eu.

– Bine. Dar nu ţipa, prostuţă mică. Doar nu vrei ca să vină domnişoara Higgins?

– Crede că trag un pui de somn. Mi-a dat un calmant.

– Ai noroc că l-am aruncat, încruntă Lucy din sprîncene. Vi, trebuie să te scot de aici. Şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Avea dreptate. Nu era prea mult timp. Secunde, minute, ore, zile, săptămîni – cît timp trecuse de cînd nu mai băusem ceva?

– S-o ştergem de aici, zise Lucy. Putem închiria împreună o cameră unde nu ne vor găsi. Te voi îngriji pînă te vei face complet sănătoasă.

– Dar camerele costă bani.

– Ai cei cincizeci de dolari pe care George ţi i-a dat ca să-ţi cumperi rochia aceea de petrecere – cea pe care n-ai mai luat-o.

– Oh, Lucy, am spus eu, cum de ştii acest lucru?

– Draga mea, doar mi-ai spus tu însuţi cu mult timp în urmă. Scumpa de tine, nu-ţi mai reaminteşti prea bine unele chestii, nu-i aşa? Asta-i un motiv în plus ca să ai încredere în mine.

Am consimţit din cap. Puteam să am încredere în Lucy. Deşi – într-un anume fel – era răspunzătoare pentru faptul că mă apucasem de băut. Se gîndise că astfel mă voi înveseli după ce George îşi adusese toţi prietenii suspuşi în casă şi după ce ieşiseră pentru a lua masa în oraş – pentru a face impresie. Lucy încercase să mă ajute. Puteam să am încredere în ea. Trebuia să am.

– Putem pleca de îndată ce domnişoara Higgins va ieşi din tură, spunea Lucy. Aşteptăm pînă va adormi George, eh? Dar mai bine te-ai îmbrăca acum, şi eu voi veni să te iau.

M-am îmbrăcat. Nu este prea uşor cînd tremuri toată, cînd părul îţi tot cade în ochi şi cînd nu nimereşti bine capsele de la rochie.

Dar am reuşit. M-am şi machiat un pic şi mi-am îndreptat părul, scurtîndu-l puţin la capete cu un foarfece mare. Apoi m-am privit în oglindă şi am remarcat cu voce tare:

– Ei, n-ai putea să spui că sînt bolnavă, nu-i aşa?

– Desigur că nu, zise Lucy. Arăţi minunat. Splendid.

Stăteam acolo zîmbind, şi soarele cobora spre asfinţit, aruncîndu-şi razele prin fereastră drept pe oţelul foarfecelui în aşa fel încît mă dureau ochii; brusc mi s-a făcut somn.

– George va fi aici în curînd şi domnişoara Higgins va pleca, spuse Lucy. Mai bine aş pleca şi eu acum. Ce-ai zice să te odihneşti pînă ce mă voi întoarce că să te iau?

– Da, i-am replicat. Ai grijă de tine!

– Voi avea, şopti Lucy şi ieşi în vîrful picioarelor.

M-am întins în pat şi am adormit de-a binelea – pentru prima dată în decurs de multe săptămîni, dormind pentru ca foarfecele să nu-mi rănească ochii în modul în care George mă rănise în adîncul inimii cînd a vrut să mă interneze într-un azil aşa încît el şi domnişoara Higgins să facă dragoste în patul meu şi să-mi rîdă în nas aşa cum făceau toţi cu excepţia lui şi Lucy va avea grijă de mine, ea ştia ce avea de făcut şi puteam să am încredere în ea cînd urma să vină George şi trebuie să dorm şi să dorm şi nimeni nu trebuie să te certe pentru ceea ce gîndeşti în somn sau faci în somn...

Totul era bine pînă am început să am acele vise, şi chiar şi atunci nu m-am neliniştit cu adevărat pentru că un vis e doar un vis şi cînd eram beată aveam o mulţime de vise şi aşa am şi dat de necazuri pentru că oamenii nu mă înţelegeau, dar eu ştiam că aveam dreptate.

Cînd m-am trezit am simţit că tremur iar, dar era din cauza lui Lucy care mă scula, stînd în întuneric şi trăgînd de mine. Am privit în jur şi am văzut că uşa de la camera mea era deschisă, însă Lucy nu se osteni să vorbească în şoaptă.

Stătea acolo cu foarfecele în mînă şi striga la mine.

– Haide odată, să ne grăbim.

– Ce faci cu foarfecele? am întrebat-o eu.

– Tai firele de telefon, netoato! Am intrat în bucătărie după plecarea domnişoarei Higgins şi am trîntit un somnifer în cafeaua lui George. Adu-ţi aminte, doar ţi-am povestit planul meu.

Nu mi-l puteam reaminti acum, dar ştiam că era bun. Lucy şi cu mine am trecut prin hol, pe lîngă camera lui George, dar acesta nu s-a deranjat de la locul său. Am coborît la parter şi am ieşit pe uşa principală şi luminile de pe stradă mi-au produs dureri de ochi. Cu toate acestea, Lucy mă tot grăbea fără încetare.

Am luat tramvaiul de după colţ. Era aglomerat, dar am reuşit să găsesc un loc lîngă un grăsan. Lucy a rămas în picioare, iar cînd am încercat să-i vorbesc şi-a pus degetele la buze, şi eu nu am mai scos nici un cuvînt.

Asta era partea cea mai dificilă – fuga. Odată ce ne îndepărtasem de acel loc, nu mai aveam de ce să ne temem. Firele de telefon erau tăiate.

Proprietara pensiunii de pe South Side nu ştia despre firele întrerupte. Nu ştia nimic nici despre mine pentru că Lucy închiriase camera.

Neruşinată la culme, Lucy intră în recepţie şi depuse cei cincizeci de dolari ai mei pe birou. Chiria era de 12,50 dolari pe săptămînă – în avans – şi Lucy nu ceru nici măcar să vadă camera. Bănuiesc că aceasta era cauza pentru care proprietăreasa nu ne întrebă nimic de bagaje.

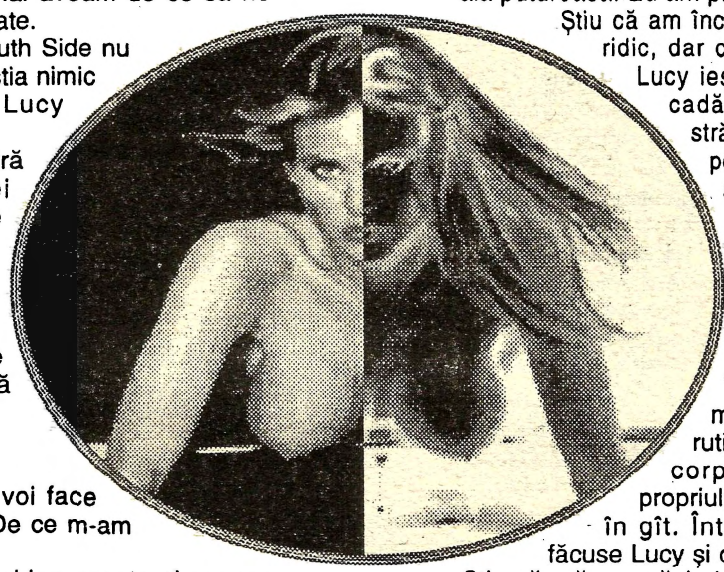

Am urcat la etaj:

– Vi, termină!

– Dar nu mă pot stăpîni. Ce voi face acum, Lucy? Oh, ce voi face? De ce m-am lăsat...

– Taci din gură! Lucy îmi deschise poşeta şi scoase ceva din ea. Mă tot întrebasem de ce poşeta mea era atît de grea dar nu am visat niciodată la acel ceva.

Lucy îl ridică în sus. Strălucea în lumină, exact ca şi foarfecele, numai că strălucea frumos. Ca aurul.

– O jumătate de litru! am respirat eu cu greutate. De unde-o ai?

– Bineînţeles că din dulapul de la parter. Ştii că George mai ţine astfel de lucruri primprejur. Pentru orice eventualitate, l-am strecurat în poşeta ta.

Tremuram toată, dar am deschis sticla în zece secunde. Mi s-a rupt o unghie, însă lichidul mă ardea şi mă încălzea şi mă înmuia.

– Lacomă fiinţă mai eşti! zise Lucy.

– Ştii că trebuia s-o fac, i-am replicat în şoaptă. De aceea l-ai şi adus.

– Nu-mi place să te văd cînd bei, răspunse Lucy. Eu nu beau niciodată şi nu-mi place să te văd agăţîndu-te de sticlă.

– Te rog, Lucy. Numai de data aceasta.

– De ce nu iei doar o duşcă? Asta-i tot ce-ţi cer.

– Lucy, numai o dată. Trebuie.

– N-am de gînd să stau aici şi să privesc cum te dai în spectacol. Ştii doar ce se întîmplă întotdeauna – o altă belea.

Am mai tras un gît. Sticla se golise pe jumătate.

– Vi, am făcut tot ce am putut pentru tine. Dar dacă nu te opreşti chiar acum, eu plec.

Ameninţarea şi-a făcut efectul – m-am oprit.

– Nu poţi să-mi faci aşa ceva. Lucy, am nevoie de tine. Cel puţin pînă mă pun pe picioare.

Lucy rîse într-un fel care nu mi-a plăcut defel.

– Să te pui pe picioare! Ce cacialma! Să vorbeşti despre asta şi să ai o sticlă în mînă! Vi, n-are nici un rost. Iată-mă aici făcînd tot ceea ce pot pentru tine, nu mă dau în lături de la nimic pentru a te scoate de acolo şi tu te-ai pilit din nou.

– Te rog. Ştii că nu mă pot abţine.

– Oh, da, ba poţi. Dar nu vrei. Întotdeauna a trebuit să alegi. George sau sticla. Eu sau sticla. Şi butelca a cîştigat negreşit. Cred că în străfundurile sufletului tău îl urăşti pe George. Şi pe mine.

– Tu eşti cea mai bună prietenă a mea.

– S-o spui lui mutu'! Uneori Lucy vorbea vulgar, în special atunci cînd se enerva teribil. Şi acum era furioasă la culme, lucru care m-a făcut atît de nervoasă încît am mai luat o înghiţitură.

– Oh, sînt destul de bună pentru tine cînd ai necazuri sau cînd nu ai pe nimeni primprejur cu care să stai de vorbă. Sînt destul de bună pentru a minţi pentru tine, pentru a te scoate din încurcătură. Dar n-am fost niciodată destul de bună pentru prietenii tăi sau pentru George. Şi nu pot să cîştig în faţa unei sticle de whisky prost. Vi, n-are nici un rost. Nu vei şti niciodată ce am făcut pentru tine astăzi. Nu, nu-i destul. Păstrează sticla aia puturoasă. Eu am plecat.

Ştiu că am început să plîng. Am încercat să mă ridic, dar camera se învîrtea cu mine. Apoi Lucy ieşi pe uşă şi am lăsat sticla să-mi cadă din mînă şi lumina continua să strălucească ca şi cum s-ar fi reflectat pe foarfece şi eu am închis ochii şi m-am prăbuşit pe podea după sticlă...

Cînd m-am trezit, toţi săreau cu gura pe mine – proprietăreasa şi doctorul şi domnişoara Higgins şi tipul care spunea că este poliţist. Mă întrebam dacă Lucy mă trădase, dar cînd i-am întrebat doctorul a negat – tocmai mă descoperiseră printr-o vizită de rutină în hoteluri şi pensiuni după ce corpul lui George fusese găsit în propriul său pat cu foarfecele meu înfipt în gît. Într-o clipă mi-am dat seama ce făcuse Lucy şi de ce se eclipsase atît de repede. Ştia că mă vor găsi şi acuza de crimă. Aşa încît le-am povestit despre Lucy şi despre modul în care lucrurile trebuiau să se fi petrecut. Le-am indicat chiar şi felul în care se reuşise ca amprentele mele să figureze pe unealta ucigaşă.

Dar domnişoara Higgins spuse că nu o văzuse niciodată pe Lucy, iar proprietăreasa debită şi ea o minciună: că închiriasem camera de una singură, în timp ce tipul de la poliţie s-a mulţumit doar să rîdă cînd l-am implorat s-o caute pe Lucy şi s-o determine să spună adevărul. Numai doctorul păru să înţeleagă ceva şi, după ce am rămas singuri în micuţa cameră m-a chestionat în amănunţime despre ea – cum arăta – şi i-am spus. Apoi aduse o oglindă, o ţinu în faţa mea şi mă întrebă dacă o puteam vedea pe Lucy. Şi... cu siguranţă... Stătea în faţa mea, rîzînd. Puteam s-o văd în oglindă, fapt care l-am spus şi doctorului – el replică că „da", credea că mă înţelegea acum.

Deci în cele din urmă totul era în regulă. Chiar dacă tocmai atunci am început să tremur şi am scăpat oglinda din mîini aşa încît micile bucăţi de sticlă mi-au rănit ochii – şi totul era în regulă. Lucy se întorsese la mine acum şi nu mă va mai părăsi niciodată. Va sta cu mine pentru totdeauna. O ştiam. Ştiam pentru că, deşi lumina îmi producea dureri de ochi, Lucy începuse să rîdă. După un minut am început să rîd şi eu. Apoi amîndouă rîdeam împreună, nu ne puteam opri nici chiar atunci cînd doctorul plecă. Stăteam pur şi simplu acolo, rezemate de zăbrele, Lucy şi cu mine, rîzînd ca nebunele.

Traducere de
Florin Mircea Tudor

tional science fiction field. kumi Shibano, 700 Ninomiya, achi, Kanagawa-ken, Japan.

POLAND

Itastyka – Maciej Parowski, 2, May-Dec 1994, 80pp, ZL x 28.8 cm. Professional sci- magazine with slick color con- les, color SF/F art features, sh fiction from Stanislaw Lem

Address: P.O. Box 33-35, Nr. 1, sector 1, Bucuresti, Romania. Fax. 004-1-312 9432 and 004-1-312 9433.

Jurnalul S.F. – Marius Tuca, ed. #84, 16pp, 23 x 30.5 cm. SF newsletter with short stories, and articles about SF authors and artists. Issue #84 has articles about Fredric Brown and Arthur C. Clarke. Address: P.O. Box 33-35, Piata Presei Libere nr. 1. Bucuresti, Romania.

RUSSIA

writing; #39 pre 1994 by Gay H interview with *Foundation 44*; winners, an arti Charles N. Bro terview with Elia by Pedro Pablo report on Hisp article on the la

tion Listings

rom page 49

L 62708; (217) 753-8934.

Charles L. Grant, Mark Poole. Memb: $22 to 11/30/95, $30 to 1/1/96, then $35. Info: Box 23908, Chattanooga TN 37422; (404) 578-8461; CompuServe: 71672,1416;

Siclari, Edith St Jack McDevitt. then $30. Info: 1271, Brunswic

Premiile Nebula 1994

Best Novel:

Moving Mars de Greg Bear (Tor 1993)

Best Novella:

"Seven Views of Olduvai Gorge" de Mike Resnick (F&SF 10-11/94)

Best Novelette:

"The Martian Child" de David Gerrold (F&SF 9/94)

Best Short Story:

"A Defense of the Social Contracts" de Martha Soukup (SF Age 9/93)

Nominalizările pentru premiile Bram Stoker 1994

Roman:

The Alienist de Caleb Carr(Random House)

From the Teeth of Angels de Jonathan Carroll (Doubleday)

Dead in the Water de Nancy Holder (Dell/Abyss)

Insomnia de Stephen King (Viking)

The Butcher Boy de Patrick McCabe (Dell/ Cutting Edge)

Roman de debut:

Grave Markings de Michael Arnzen (Dell/Abyss)

The Black Mariah de Jay R. Bonansinga (Warner)

Deadweight de Robert Devereaux (Dell/Abyss)

Near Death de Nancy Kilpatrick (Pocket)

Volum de povestiri:

The Early Fears de Robert Bloch (Fedogan & Bremer)

Writer of the Purple Rage de Joe R. Lansdale (CD Publication)

The Flesh Artist de Lucy Taylor (Silver Salamander Press)

Born Bad de Andew Vachss (Vintage Crime)

Nuveletă:

"The Scent of Vinegar" de Robert Bloch (Dark Destiny)

"Sometimes, in the Rain" de Charles L. Grant (Northern Frights 2)

"The Alchemy of the Throat" de Brian Hodge (Love in Vein)

"Buba Ho-tep" de Joe R. Lansdale (Writer of the Purple Rage)

"The Siren of Swan Quarter" de William Trotter (*Deathrealm*)

Povestire:

"Cafe Endless: Spring Rain" de Nancy Holder (Love in Vein)

"The Box" de Jack Ketchum (*Cemetery Dance*)

"Mr. Torso" de Edward Lee (Hot Blood 4)

"Things of Which We Do Not Speak" de Lucy Taylor (Hot Blood 4)

Nominalizările pentru premiile BSFA

Best Novel

Feersum Endjinn de Iain M. Banks (Orbit)

Engineman de Eric Brown (Pan)

Permutation City de Greg Egan (Millenium)

North Wind de Gwyneth Jones (Gollancz)

Necroville de Ian McDonald (Gollancz)

Best Short Fiction

"The Double Helix" de Paul Di Filippo (*Interzone #87*)

"Mudpuppy Goes To Town" de Paul Di Filippo (BBR 22)

"Asylum" de Katharine Kerr (*Interzone #90*)

"Sharp Tang" de John Meaney (*Interzone #82*)

"Les Fleurs De Mal" de Brian Stableford (*Asimov's* 10/94)

Best Artwork

Jim Burns, copertă, *Interzone* #79

Danny Flynn, copertă, *Interzone* #83

Gerry Grace, grafică de interior, "Our Lady of Chernobyl", *Interzone* #83

Peter Szumowski, copertă, **New Worlds 4**

Geoff Taylor, copertă, *Interzone* #90

Premiul Philip K. Dick 1994

a fost cîstigat de Robert Charles Wilson cu romanul *Mysterium* (Bantam Spectra). Premiul a fost decernat la Norwescon 18, Tacoma WA, şi a constat dintr-o diplomă şi 1000 $. Finalistul, Jack Cady, cu *Inagehi* (Broken Moon Press), a primit de asemeni o diplomă şi suma de 500 $.

Celelelte nominalizări au fost *RIM: A Novel of Virtual Reality* de Alexander Besher (HarperCollins West), *Scissors Cut Paper Wrap Stone* de Ian McDonald (Bantam Spectra), *Summer of Love* de Lisa Mason (Bantam Spectra) şi *Tonguing the Zeitgeist* de Lance Olsen (Permeable Press).

Am primit la redacţie numărul pe luna mai al celebrei reviste de actualitate SF, *LOCUS*, premiată pînă acum de 17 ori cu HUGO la categoria semiprozin. Revista, aflată acum în al douăzeci şi optulea an de publicare şi ajunsă la numărul 412, conţine în cele 78 de pagini ale sale, format A4,o diversitate de materiale deosebit de incitante. Pe lîngă multitudinea de premii SF (o parte dintre ele le puteţi găsi şi în JSF)se mai poate citi un interviu cu George R.R. Martin şi altul cu Donald E. McQuinn, recenzii ale ultimelor apariţii editoriale americane semnate de Gary K. Wolfe, Faren Miller, Russell Letson, Edward Bryant şi Carolyn Cushman, ample relatări de la Conferinţa Internaţională asupra Fantasticului şi de la Convenţia Mondială de Horror, topuri ale celor mai bine vîndute carţi de SF, prezentări exhaustive ale ultimelor numere din revistele de SF din SUA (Analog, Asimov's, F&SF, Omni, Time), fotoreportaje, o multitudine de ştiri, lista următoarelor convenţii (pînă în '97) precum şi cea a carţilor şi a publicaţiilor americane sau de peste hotare primite la redacţie. Surpriză... În cadrul rubricii Internaţional Books and Magazines Received găsim şi un paragraf dedicat Romaniei. Surpriză încă şi mai mare... Alături de antologia de SF a editurii Nemira şi de *Anticipaţia* se află şi o scurtă prezentare a Jurnalului SF, ce-i drept un număr cam vechi (84) însă pe viitor vom încerca să îndreptăm lucrurile printr-o colborare cît mai strînsă cu Locus.

Cătălin TENIŢĂ

Frank Herbert - Ereticii Dunei

Nu voi folosi GLASUL pentru a vă convinge să parcurgeţi această a V-a parte din seria DUNE... Însă orice cronică a unei cărţi de o asemenea valoare ca ERETICII DUNEI e condamnată la aluneca foarte uşor spre o apologie.

Şi într-adevăr, despre abilitatea genială a lui FRANK HERBERT de a îmbina filosofia, religia, psihologia, politica şi firul epic într-un roman de anticipaţie scris cu o măiestrie literară desăvîrşită nu se poate vorbi decît la superlativ.

Bineînţeles, ar putea fi atacat conceptul de SERIE, unii dintre scriitori cum ar fi NORMAN SPINRAD spre exemplu, abordînd doar romane de sine stătătoare, însă o discuţie pe această temă poate fi cu greu tranşată de o parte sau alta...

Trebuie spus, însă, că la foarte puţini scriitori am mai întîlnit o asemenea densitate de meditaţii filosofice pe literă pătrată, să zicem. FRANK HERBERT este în ERETICII DUNEI, poate şi mai mult decît în celelate cărţi ale seriei sau în PANDORA şi CIUMA ALBĂ, un mare profesor de filosofie şi un fin analist al mecanismelor cu care operează şi prin care se impun religiile în adîncul conştiinţelor umane.

Nu este chiar uşor să lecturezi această carte datorită profunzimii ei, însă efortul de a o citi este răsplătit relmente de un intens şi îndelungat orgasm intelectual.

HERBERT jonglează, deci cu marile probleme ale civilizaţiei umane fie ea din trecut, prezent sau viitor într-un roman de o asemenea complexitate încît nu poate fi povestit deşi firul epic este la rîndul său superb construit. Nu de mult am văzut jocul pe calculator DUNE. Pe de o parte am apreciat munca celor care l-au realizat, acesta fiind unul din cele mai gustate jocuri în momentul de faţă. Însă, pe de altă parte, şi acesta este un lucru mai important, nu am putut să nu remarc faptul că transpunînd DUNE într-un joc pe computer, cazi foarte uşor în ridicol. Adică, realmente rămîi în mîini cu nisipul dunelor care ţi se răsfiră printre palme în timp ce mirodenia se află mult mai în adîncime.

Despre această parte care se poate transforma în „joc" mă limitez la o singură frază: Totul se petrece undeva la 10 000 de ani după transformarea ÎMPĂRATULUI - ZEU în ZEUL FRACŢIONAT, în timp ce un DUNCAN IDAHO - GHOLA şi tînăra SHEANA, fata care „vorbeşte" cu viermii sînt elementele principale în jurul cărora se ţese plasa intrigilor şi jocurilor de interese ale Bene Gesseritului, Bene Tleilaxului şi a celor reveniţi din Dispersie. Desigur, într-o acţiune captivantă...

În final, nu pot să nu remarc reuşita excelentului traducător I.D. Brana care a pornit la dificila muncă de transpunere în limba română a seriei DUNE din pură pasiune pentru opera lui Frank Herbert şi efortul editurii Nemira de a ne oferi această realizare de excepţie a literaturii SF.

Remus CERNEA

Lumile extraordinare ale lui Frank Herbert

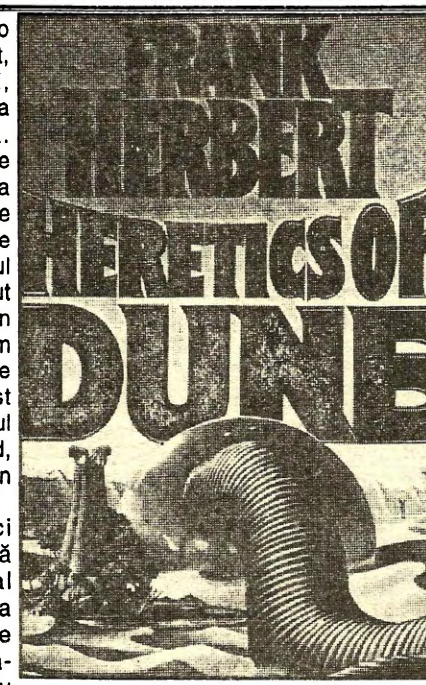

Nemira ne-a bucurat cu încă o capodoperă a marelui Frank Herbert, al V-lea volum în seria DUNE, ERETICII DUNEI, în traducerea excelentă a lui Ion Doru Brana. Singurul reproş ce-l putem aduce editurii (sau traducătorului) este lipsa prologului cărţii, cuvîntul rostit de Maica Superioară a Ordinului Bene Gesserit, Darwi Odrade, în Consiliul Surorilor şi a cărui importanţă l-a făcut demn (ni se spune) de a intra în *Cronicile Casei Preoţilor*. Desigur, am mai putea spune că o astfel de carte ar fi meritat fără îndoială să fi fost scoasă în Germania, la fel cu *UBIK*-ul lui Dick sau *AMERICILE* lui Spinrad, însă acest aspect contează mai puţin faţă de valoarea în sine a cărţii.

Nu e cazul să prezentăm aici importanţa ciclului socotit pe bună dreptate ca fiind cel mai bun al tututor timpurilor, extraordinara frescă a viitorului zugrăvită de Herbert ridicînd probleme fundamentale privind legătura omului cu universul şi subliniind într-o manieră tulburătoare rolul religiei în viaţa noastră. DUNE este un proiect literar înalt în scop şi concepţie. ANALOG scria la apariţia primului volum că acesta este fără îndoială unul din reperele SF-ului modern, o demonstraţie uimitoare a puterii de creaţie. (Fie vorba între noi, aprecierea completă a lui A. C. Clarke şi care a fost folosită de Nemira la data apariţiei la noi a *Dunei* este următoarea: „*Dune* este un roman unic în SF prin personajele bine conturate şi detaliile extraordinare ale lumii pe care o creează. Nu cunosc nimic comparabil, cu excepţia lui LORD OF THE RINGS").

FRANK HERBERT a dedicat acest ciclu soţiei sale, Beverly Ann Herbert, care în multe rînduri l-a ajutat în munca sa şi care de altfel a fost cea care a dat titlul ultimului volum, CHAPTER HOUSE DUNE, însă din păcate Bev (cum îi plăcea să-i spună Frank) a murit înainte de apariţia acestuia, în 1984. (Dispariţia ei l-a afectat foarte mult, Frank Herbert murind la scurt timp după aceasta, în 1986).

Frank Herbert s-a născut în 1920 şi pînă în momentul în care s-a consacrat scrisului a urmat diverse meserii, pornind de la cea de fotograf profesionist, trecînd prin cea de jurnalist (în care a ocupat chiar un loc important al unei reviste din San Francisco), de comentator de ştiri la un post de radio, urmînd chiar şi pe cea de pescuitor de scoici şi terminînd cu meseria exotică de instructor de supravieţuire în junglă.

Este cunoscut în special pentru lucrările sale de science - fiction, însă scrierile sale includ de asemenea tratate despre ecologie (ecologia este unul din subiectele aproape obsedante ale autorului, de altfel chiar ciclul DUNE este plasat pe fondul transformărilor mediului de pe Arrakis-Dune, iar un alt ciclu major al lui Frank Herbert - ciclul *Pandora, de curînd iniţiat de Nemira* -, tratează aceeaşi temă a ecologiei îmbinată cu problemele religiei) şi calculatoare, precum şi lucrări non-science-fiction.

Primul său romn, THE DRAGON IN THE SEA, Frank şi l-a scris în 1956 şi este o poveste vizionară despre submarinele nucleare, fiind socotit ca prefigurînd dezvoltările actuale ale tehnologiei. La noi, pe lîngă cele 5 DUNE, Nemira ne-a fericit cu primul volum din cele 3 ale ciclului Pandora, descris mai sus. Editurile Univers din Bucureşti şi Uranus, Chişinău, au publict un roman avertisment al lui Frank, *Ciuma Albă*, în care sînt descrise urmările dezastruoase ale unui atentat în aparenţă neînsemnat al unei facţiuni IRA. De asemenea au mai apărut şi romanele *Experimentul Dosadi*, la Editura Baricada şi *Steaua şi biciul* la editura Lorelei.

Alte lucrări ale lui Frank Herbert, pe care am dori să le putem aşeza pe rafturile noastre, sînt: THE EYES OF HEISENBERG, THE GREEN BRAIN, GODMAKERS, SOUL-CATCHER, THE WORLD OF FRANK HERBERT.

Cătălin SANDU

ALICE COOPER III

De curînd, Alice Cooper a declarat că privește lumea ca pe o vastă comedie, ca pe un episod *Beavis & Butthead*. Și că nu crede în resemnare, deși sînt multe momente în viață cînd oamenii cred că nu există viitor. Cu toate acestea, imaginile și atmosfera create de albumele sale din perioada 1973-1976 aveau un puternic caracter depresiv, monstruos, *horror*.

Așadar, în 1973, apare al VI-lea LP sub titulatura Alice Cooper. Sub sigla numelui său, *Billion Dollar Babies*, se va desfășura un turneu mondial de mare succes și, totodată, unul dintre cele mai bine plătite din istoria rock-ului. Hituri ca *Elected, Hello Hurray* sau *No More Mr. Nice Guy* se bucură de o largă apreciere "aurind" și acest disc.

Cu toate acestea, liderul trupei dizolvă formația (membrii acesteia reapărînd sub numele de *Billion Dollar Babies*), reformînd-o prin alăturarea lui Steve Hunter - chitară, Richard "Dick" Wagner - chitară, Josef Chirowski - claviaturi, Parkash John - bass și Whitney "Penti" Glan - baterie. În această formulă Alice Cooper va edita în același an 1974 încă un disc de aur, *Muscle of Love*, iar critica muzicală va arunca în presă conceptul de "dada-rock", referindu-se la stilul practicat de trupa americană. Pe acest album apar Liza Minelli și Pointer Sisters.

Seria succeselor nu se oprește aici... Alice Cooper montează în 1974 remarcabilul spectacol *horror Welcome to My Nightmare* (Bun venit în coșmarul meu) ce va reprezenta tematica albumului omonim editat în 1975. Combinația dintre show și muzică va fi una de excepție, publicul avînd ocazia să asiste la o superrealizare în care Alice Cooper, beneficiind și de serviciile actorului Vincent Prince, va fi acompaniat de Hollywood Vampire Orchestra. O remarcă deosebită merită balada *Only Women Bleed* care alături de piese ca *Devil's Food, The Black Widow* conferă greutate acestui LP.

În 1976, *Alice Cooper Goes to Hell* (Alice Cooper merge în iad) este ultimul album din lunga serie de mari succese ale artistului american în deceniul opt. Single-ul *Inever Cry* este "aurit", însă perioade de declin devine previzibilă avînd în vedere viața dezorganizată și consumul exagerat de alcool care îl aruncă pe o pantă descendentă. Pe undeva, ca o cauză a insuccesele ce vor urma, ar putea fi invocată și despărțirea de prima formulă a grupului Alice Cooper, în care, trebuie menționat acest lucru, Alice nu ocupa locul principal din punct de vedere creativ. De obicei, el semna compoziția la una sau două piese de pe album. Pe de altă parte, mai remarc și lipsa unor alte piese instrumentale de pe albumele Alice Cooper în afară de celebra *Halo of Flies (Haloul muștelor)* de pe *Killer*.

Pe 15 iunie 1977, renumita șerpoaică boa-constrictor pe nume Evonne, nelipsită din show-urile Cooper este mușcată mortal de un șobolan ce-i fusese oferit ca cină... Va fi înlocuită curînd de o altă reptilă numită Angela.

Albumul *Lace and Whiskey (1977)* este primul lipsit de succes, iar *From the Inside (1978)* este bazat pe experiența pe care Alice o avusese internat la psihiatrie. El a urmat și un tratament de dezalcoolizare și și-a îndreptat atenția și spre o activitate cinematografică. Altfel, va apare în filmul *Sextette*, regizat de Ken Hughes, alături de Tony Curtis, Ringo Star, Keith Moon (de la *The Who*), Mae West, Timothy Dalton etc. După acest film din 1979, îi va urma, un an mai tîrziu, *Roadie*, în regia lui Alan RUDOLPH, unde Alice Cooper apare alături de Meat Loaf, Deborah Harry (Blondie), Roy Orbison și Hank Williams Jr. De asemeni, A.C. va figura și pe gericul filmului muzical *Sergent Pepper's Lonely Hearts Club Band (1978)*.

"Drăguț" este faptul că, prin iulie 1979, o bombă amplasată în locuința sa din Scottdale i-a distrus toate discurile de aur și i-a provocat pagube de peste 200.000 de dolari...

Remus Cernea

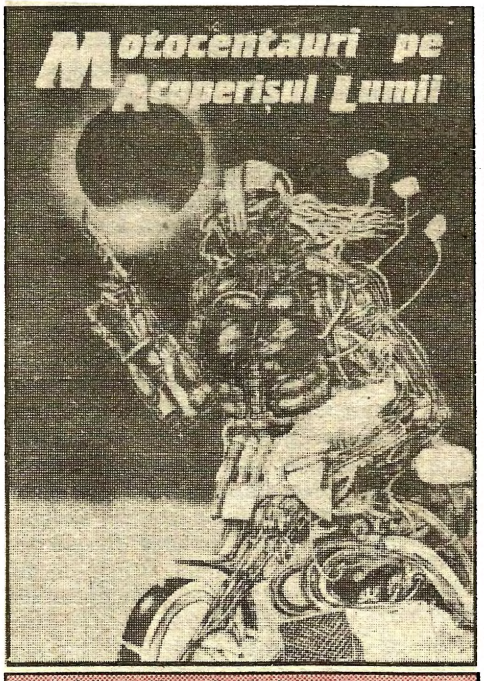

Săptămînă trecută a apărut mult-așteptata antologie a nouăzeciștilor quovadiși, **Motocentauri pe Acoperișul Lumii**, concepută și realizată de Ionuț Bănuță și lansată în tabăra de SF de la Atlantykron. În cele 220 de pagini ale sale puteți găsi texte semnate de Sebastian A. Corn, Don Simon, Michael Haulică, Ionuț Bănuță, Dănuț Ivănescu, Doru Stoica, Cătălin Ionescu, o doctă cronologie ucronică realizată de Ionuț Bănuță, Caius Stancu & Dănuț Ivănescu, plus lucrări grafice (desene & colaje) de Ionuț Bănuță. Trebuie menționat că omniprezentul Ionuț Bănuță este și autorul copertei. Publicată într-un tiraj limitat, antologia poate fi procurată și prin poștă **(Dănuț Ivănescu - B-dul Republicii nr. 283, bl. 381, Ap. 41, 2000 Ploiești)** la prețul de 4700 lei.

Vom reveni cu prezentări mai ample în numerele viitoare.

Ana-Veronica MIRCEA (Focșani) - Ziua-bună, fata moșului! Up (adicătelea ap cum zice inglezu') -ela-tivul de care-mi scriseși era deja perimat în momentul intersectării traiectoriei organismului personal cu cea a epistolei *"ferită" cu părintească grijă de ocelii vigilenți ai șefului. P(r)ozna incriminată fu "În culise". În acest moment ar trebui să fi intrat în posesia premiului (cu "lazer" cu tăt). Atandez noi răvășele. Și scripturi manente. Omito, ori ba. Nu-i bai.*

David FLORIAN (Pitești) - *Proza este mult prea slabă pentru a atinge nivelul publicării. Desenele trimite-le între două foi de carton rigid pentru a nu se mai îndoi în timpul transportului.*

Nicolae Viorel SAVA (Alba-Iulia) - *Unele dintre desenele trimise au apărut în numărul al JSF. Ne pare rău că l-ai pierdut exact pe acela. De fapt îți răspunsesem și în numărul pe care se pare că l-ai ratat de asemenea.*

Alina BARTHA (Turda) - *Nici noi habar n-avem, de cele mai multe ori, pe ce lume trăim, dar ăsta nu-i un motiv pentru a deveni patetici sau deznădejdo-ultimativi. În momentul în care nu ești tu însăți convinsă că merită să scrii, chiar că nu merită. E clar că "oarece talent" posezi, dar nu e suficient. Textul pe care l-ai trimis degajă impresia unei mari sensibilități care - bine strunită și controlată - poate deveni și literară. Încearcă să te detașezi de ceea ce scrii, să-l faci pe cititor să simtă senzațiile ca și cum le-ar trăi el, nu ca și cum i le descrii tu. Încearcă să scrii ceva care să fie narațiune pură. Te aștept cu texte noi. Pînă atunci, baftă!*

Matei Alexandru MOCANU (Zimnicea) - *Pastilușele trimise nici nu merită discutate. Mai bine îmi trimiteai și celălalt text premiat. Despre concursul cu pricina tot ceea ce era de aflat puteai afla din articolul lui Mihail Grămescu din numărul 118 al JSF. Altceva în plus n-am a-ți spune decît să te grăbești cu introducerea într-un plic a celeilalte proze de care pomenișsi în scrisoare și pe care sper c-ai dibuit-o între timp pentru a le publica pe amîndouă o dată. Baftă la examen.*

Cătălin GĂNESCU (Piatra Neamț) - *"Potopul" tău a fost o surpriză plăcută, deși încă nu este publicabil. Ai cîteva stridențe stilistice, precum și niște termeni tehnici care nu-și găsesc locul în economia textului: ar trebui înlocuiți ținînd cont de viziunea personajului care este de interior. De asemenea este un pic cam prea explicitată. Lucrează la chestiile astea, culege textul și trimite printul (să nu-mi zici că n-ai acces la calculatoarele facultății). Aștept. Și alte texte.*

Ștefan-Dumitru GROZEA str. Dr. Staicovici, nr. 53, sc. A, et. 2, ap. 5, sect. 5, București, 76.202, OP 35; tel. 01/ 221.17.70; 221.19.60 (8.00-15.30); 638.50.19 (>21.30) caută cu disperare numerele 122, 123, 124, 125, 126, 127 din JSF.

Teodoru Teodor SOREL str. Ardealului, nr. 26, bl. 12, ap. 28, Brăila, 6100 vinde numerele 1-28, 31, 33, 36-125 din JSF contra sumei de 25.000 lei.

al - Bi - naru'